

help!

Mascotte

HET SEX-BLAD
VOOR MANNEN

TOPLESS UNIFORM

JEAN uit Kopenhagen is een van de vier sterren uit de stal van Pierre Berusse die op het ogenblik met zijn "Topless Quartet" een tournee door Japan maakt. Berusse is een van de middeleeuwen waar de vrouwen op of komen als vliegen op de streep. Hij keert terug naar zijn vijfde van de mooiste exemplaren, waarmee hij in kleinere en grotere groepjes verdeeld staat na land stuurt als ballet- en showgirls, vooral voor de vloer gevraagd worden. Voor de Japan-tour werd een speciaal kostuumje ontworpen in het rood leer. Volgens zeggen waren er nu afloop van elk optreden steeds een heilzaam Japanse die vroegen of ze in hun hart rochten kijke...

Nr. 354

JULI 1970

De Mascotte MAGAZINE

NEDERLAND

MET EXTRA BIJLAGE f 1,75

BELGIË 25 Fr.

DRUK EN UITGAVE A.T.H.
POSTBUS 507 - ROTTERDAM

(Deelname voor jongeren vln 15 jaar)

BIJ DE VOORPLAAT EN HERNAAST

Voor wie nog geen definitieve vakantieplanning heeft is het wellicht de moeite waard de blik op Zweden te richten. Om de meeste te ontvluchten kun het best het geen leeuw wat verkoeling is het hoge noorden te zoeken en wie weet las hart het er daar dan toe kan gaan! Op de voorpagina hebt u haar al gezien: Trude Brett, negentienjarige en flink ontwikkelde. Dochter van een beroemde Zweedse zanger uit Malmö, studente, model en levenslustig. Ze heeft echt geen dame kleed en aanvaardt ook al te zien ons eenzijdig lipje haar groen van haar chroom bloot ont zonder bedekken elk levenslustig sunsetrader naar Zweden te lokken. Zie ook volgende pagina's.

Ook in de badkamer blijft ze charmant en aantrekkelijk. Heerlijk een daar haar verwend te worden als je moe en afgetakt uit het vlieghuis stapt en je alleen nog maar verlangt naar een warm bed en een heerlijk bed....

Ook in Zweden gaan de dames met de mode mee. Het korte mini-rokje bekeert Truda niet eens zo slecht en eerlijk gezegd, de ketting accentueert haar slank, al moeten we wel toegeven dat hij niet erg opvallend is!

VERDOWENEN BEKSSYMBOLEN

De beroemde Franse schilder Bernard Buffet heeft eens beweerd dat het seksgrijpste kledingstuk van de vrouw het gordeltje is. De seksysymbol bij uitstek heeft de voorname aantrekkingskracht op mannen, veel meer dan een triviale beha of een bloeswijzebrek. Om zijn beweringen kracht bij te zetten maakte hij enkele donken van dames, alleen gekleed met gordeltje en laderhand, de seks druipet er gewoon af. De bederdsagae

en mag dan het beste schone zijn, helemaal bloot en verder niets, de pornografie verkoopt als nooit tevoren, het haalt niet bij de echte seks. Dat heeft

opwindende, van langzaam veranderen tot het steeds vanger wordende halfgespeld van gewen en voren. Nog niet eens zo lang geleden was het al heel opwin-

dend als je een klein stukje vrouwenbeen zag, satjes gehuld in een stovige kous; de heren uit die dagen legden van zulke uren wakker. Tegenvoerdig leggen ze niet eens meer wakker van een heel bloot been, dus is het voor de vrouwen heel wat moeilijker geworden om de mannen te bekoren en te behagen. Vandaar ook dat in Engeland steeds meer dames overgaan op de gordelkous en kousen er dus ook steeds meer inkomme. Nu de pantyfrage waar alle romantiek uit verdwenen was.

De Gouden Kous

Ik werd wakker doordat iemand in m'n netu kneept. Niet al te hard, maar net hard genoeg. Tegelijkertijd ging m'n fles Sootch aan diggelen, want door m'n nagel abrupte ontwaken sloeg ik hem met een klap van m'n bureau.

„Veda," zei ik eenvoudig tegen de heks, die hem dat had gelapt. „Nog meer van je danst?"

Ze stond me uitdagend aan te kijken en daardoor wist ik niet of het nu haar heel speciale ogen waren van een bruin soort amber of haar totale gemis aan deugdelijke kleding, die haar zo apart maakten op dat vroege uur. Want het was vier uur en ze had alleen een parratische-gordeltje aan en één kous en wel aan haar linkerbeen. Bovendien had ik haar nog nooit eerder gezien.

Nu ben ik als privé-detective gewend aan vreemde en zelfs vroege opdrachtgevers, reden waarom ik meesga al met een flinke beurt achter m'n bureau in slaap val. Knaar en gevallen als deze onmiddellijk in woord te staan en tot een goed einde te brengen.

„Hoe gaat het?" vroeg ik dan, een beetje aangeslagen door de manier, waarop ze met een papieren zakdoekje nog wel van m'n Sootch probeerde te ruden. Ze kneept het satte peupje in m'n glas leeg en bloed het me aan.

„Bedankt," zei ik en sloeg het naar binnen. Het maakte voortreffelijk naar geprepareerd papier.

„Laten we een betere nemen," zei

ik en wilde naar m'n peupeltje kniken lopen. Maar zij stak haar ene blote been uit en hield me tegen.

„Kerst m'n kous terug," zei ze. „Hij zou me vermoorden, als ik zonder die kous terugkwam."

M'n beroepsaanspeling was onmiddellijk geweekt, nadat andere gevoelens voor deze dienst alleen maar verworpend voor een juiste beroepsaanspeling hadden geweekt. Ik had haar al in gedachten in bed gehad.

Maar enfin! er was dat werk aan de winkel!

„Heer! dank u te gaan betalen voor het terugvinden van uw kous?" vroeg ik snerstach. „Een ruk, mischien?"

„Vrijdijnd geek," zei ze, zonder maar even met haar ogen te knippen. Niemand zal het mij geloof ik kwalijk nemen, als ik wel even vreemd keek.

„Zijn ze dan nergens meer te krijgen?" vroeg ik. Ik kende namelijk vele vreemde vrouwtjes, die aan kruisbetuigame leden.

„Dere niet," zei ze. „Voel maar." Ze stak haar bekende been opdragerig in mijn richting, zodat ik het welgevormde voetje wel ter hand

moet nemen. Ik voelde. Voelde met alle verlate euforie eerst ter hoogte van de hiel en toen razend snel in opwaartse richting. Het was kwijlheit, maar eerlijk gezegd, had ik meer verstand van de kwaliteit onder de kous, als u het begrijpt.

Ik bereikte zonder enige tegenaand het smalle goetgke, waar de kous op m'n plaats werd gehouden. In die buurt leidde ik m'n hand, barmet tot allerlei ontdekkingen. Maar ze trok nu haar been terug, rijdend als een op m'n toevangte schepde schoothandje.

"Eig is van paar goud," zette ze tussen haar moude lippen. "Ik heb Jenny Goudbeem, als u dat iets zegt."

Ik staarde naar haar buitengewone fraaigheiden, maar anderszins, waar ik die naam eerder gehoord had. Ze wachte kalm af, haar amberkleurige ogen overvloedig door kamers van wimpers, die net echt leken, zelfs in het koude ochtendlicht. Ik begon eraan te twifelen. Haar blote beeltenissen waren echter zo echt, zo vlieg en rond en gekroond door rose puntige tepelgates, dat ik wist, dat haar wimpers ook echt moesten zijn. Dit was een volmaakte vrouw en wie kon een volmaakte vrouw anders zijn dan Jenny Goudbeem, de beroemde strapassadanseres, die berucht was om de orgies, die zij met haar man, Leslie Hurt, aanrichtte?

"Wil Les Hurt u verruorden?" vroeg ik, een beetje bang voor de gevolgen, die de dood op haar lichaam zouden hebben.

Ze knikte dapper, haar koninklijke onhoop en vooruitstekend, zodat iedereen kon zien, hoe flink ze was.

"Als u die kous niet vindt, doet hij het," verklaarde ze me. "Maar ik geef u vijfduizend piek, waarom gaat u hem niet zoeken?"

Ik stond op en begon te zoeken. Maar bij mij was hij natuurlijk niet. Dat wisten we alle twee al.

"We hadden vanmocht een orgie," zei ze, toen ik haar lichaam begon af te tasten op zoek naar de kous. "Mischien heeft een of ander."

Ik sloot haar mond met een kus en liet m'n handen onderzoekend tussen haar dijen ronddwalen.

"Kan hij hier echt naar zijn?" vroeg ik, het puntje van m'n tong rustend op haar rechter rose tepel.

"Nee," fluisterde ze. "Maar als u

denkt, u bent tenslotte privé-detective."

"Ik heb nog nooit een kous opgespoord," zei ik en knikte zekend tussen haar benen. "Ik voel me een smaker. Er zijn zoveel schuilplaatsen voor dat soort dingen."

Ze stunde en liet m'n hand langzaam tussen haar kruis verdwijnen, waar hij rechnerijk-werk van eerste klasse verrichtte. Op de sofa aan het nog gemakkelijker gaan dacht ik even later. Dit nodigde ik mijn chemie voor het zware opvoeringswerk die kant uit, hetgeen ze met grote bereidwilligheid en hart voor de zaak deed.

Nadat ze haar benen wijd gespreid had kreeg ik pas het inzicht, wat onontbeerlijk is voor de ware spoorder. Ik stootte me met lichaam en ziel in de zaak, gaf me helemaal, zodat ze onder me kronkelde en draaide in de hoop, dat de oplossing zo wel zou komen. Inderdaad naderden we met grote snelheid het punt, waar alle problemen tot niets gereduceerd worden. Hingend, onze lichamen, tot één vles in elkaar overgevoerd, bestruften we een climax, waar men in ogen zo vaak vergeeft naar zoekt.

Toen we weer "bijkomen" had ze een idee. "En kom nu vanavond bij ons thuis," zei ze. "Ik organiseer vandaag een berisping van vanmocht met dezelfde mensen. Wie mijn kous gestolen heeft vanmocht moet er dan vanzelfsprekend weer bij zijn, snap je? Jij moet dat maar zien, wie dat geweest is." Ik knikte. Het was duidelijk.

"En je man, Leslie Hurt, is die er ook vanavond?" vroeg ik, want ik had er echt geen behoefte aan hem te zien. "Ik denk van niet," zei ze. "Maar dat geeft niet. Jij kunt rustig m'n plaats innemen."

Ik vond dat een uitstekend idee. Na de prettige ervaringen met Jenny had ik geen enkel bezwaar tegen een semi-permanente verbinding met deze pitige beestgeborende jongedame.

Opgedoft in m'n nieuwste sexy pak, een veler en franje toestand in rose en bruin, betreed ik die avond Jenny's droomhuis ergens aan de rand van de stad op de heuvels. Het licht was er wat je noemt gedurd. In het buitenshuis ontwaarde ik Jenny in nu volkomen onthuts toestand tussen een

drom naakte kerels, die hun best deden haar met hun stievig rechijsstaande gevel te imponeren. Jenny keek er verveeld naar en geuwerd. Toen ze mij zag werd ze gelukkig kluiswaker.

"Trek gauw dat pakke uit," zei ze. "Denk val je het minst op."

"Met dat apperaat van jou?" zei ik beleefd. "Maar je hebt misschien wel gelijk. Het is toch de bedoeling dat dit een orgie wordt, hè?"

"Twee en elkaar is altijd een beetje ongemakkelijk," lachte Jenny. "Maar ik heb wat in de waskus gedaan, wat ze na een half uurje wel zal opkloppen."

Sloot en wel bewoog ik me daarna, inderdaad nogal onopvallend tussen allerlei geordigde mannen en vrouwen door, die links en rechts in elkaar gekronkelde over de vloer lagen. Ik stuurde me zonder verder na te denken in de orgie en valde een paar prachtige meisjes bij hun heerlijkste betjes. Ze kwamen zich lovend over me heen vallen en bedolven onder hun grunge lichamen boorde ik alle kanten op. Maar echt iets verdachts val niet op te merken, wil men een orgie als deze tenminste even door de vingers zien. Vrouwen werden gillend verkracht, mannen boorden hun penissen als drieboren in hoog opgetilde vrouwenlichamen, champagne vloeide als badwater over de verhitte lippen, flitsers lagen meed aan mond met dansbovenop een heel andere fanfille flitsers met parate geschiedelden klaar te komen. Lesbische troepen kregen eindelijk hun kans bij "echte" vrouwen en genoten kwaaigeduld van het plezier, dat ze lijkend en stiekem uitdeelden.

Ik zelf bleef een rols in de branding, kniel en klaar, om m'n vijfduizend piek te verdienen. Maar ik verwaarloosde niemand in het gemisch. Alle vrouwen kregen hun beurt, omdat ik een meesterlijke standje-maker ben met een uitersmate rijke fantasie.

Op een gegeven ogenblik kreeg ik "mijn vrouw" in het oog. In tegenstelling tot alle anderen had ze het een en ander aan. Tot mijn grote, supergrote verbazing waren dat twee heel goedkluurige kousen plus het zwarte jarettellegardetje van die ochtend.

Ik wierp de stapel vles van me af en vloog naar haar toe.

"Heb je 'm gevonden?" vroeg ik aan wees op haar bekende linkerbeen.

"Nee," zei ze. "Anders had ik 't je toch wel verteld. Dit is een ander paar Nanasak. Zorg in Godsmarm, dat je de echte vindt. Ik heb deze aangetrokken, omdat ik de dief van vanmocht zo het beste kan verledend."

Ik rechtte opgelucht, want ik had dus nog een kans op m'n vijfduizend piek. Alhoewel ik dit laatste ook best de moeite waard vond. Ik wilde graag bij Jenny blijven, maar ze wets me beslist af.

"Wij moeten optien," zei ze en verdween tussen grappige mannenhanden, die haar van me waggelden.

Ik verloor haar zo weer uit 't oog, dronk een beetje, rotsdoende een eind weg, enfin, ging me te buiten, zoals dat bij een orgie past.

Tegen de ochtend kwam ik Jenny weer tegen, nog steeds met twee kousen aan. Ze was stemloos, maar allerleest hef ik wilde haar in m'n

— Voorbehoedsmiddelen op de vijfde stapel mijden... en wilt u de standhouding dichtmaken!

armen nemen, zoals ik alle vrouwen had gedaan, maar ze dwarde me van zich af.

„Wie ben je?” vroeg ze met een grumpy stem.

„Ik ben je lieve ventje, Louie Bart,” paste ik uit een groepje.

„Gezje weg, a-sexuele schoft,” antwoordde ze. „Je had allang in de hel moeten zitten!”

Ik vond het leuk, dat ze me kennelijk helemaal niet herkende en probeerde haar negatieve te raken, maar ze sloeg wild en kwaadaardig haar scherpe klauwtjes naar me uit. Een hand haalde m'n neus open, en een andere kostte me bijna m'n oog. Maar ik vocht terug, welwillend en niet al te hard.

Plotseling echter voelde ik iets aan m'n nek, dat me bijna m'n adem afnoemde. Zacht en onverhoopt aanvoelde het om m'n keel. Omdat ik niet half zo dronken was als zij, reageerde ik snel. Ik draaide haar pols om in een judo-greep en smoot haar over m'n rug. Toen haalde ik de gruchtelijke kous van m'n hals af. Smakend naar adem boog ik me over Jenny Goudbeen heen, die gillend over de grond lag te rollen.

„Ik zal jou eens laten afkoken, juf,” growde ik. Met één arm om haar mooie slanke taille tilde ik haar van de grond en droeg haar naar het privé-zwembad, dat koud en rustig in het eerste zonlicht lag te glinsteren. Met een zachtelijke hoeg wipte ik haar van de kant in het blauwe water. Het spiede hoog op rond haar mooi figuurtje, maar veel rustier had ik niet van m'n moethe. Want ze begon te gillen, dat ze niet kon zwemmen, toen ze weer boven water kwam. En een vrouw als Jenny Goudbeen had je nu eenmaal nog zomaar verdronken.

Dus sprong ik haar achterna. Een vreemde verrassing was echter het levenloze manneverschijn, dat ik op de bodem van het zwembad tegenkwam. Om m'n nek zat een gruchtelijke kous gevuld.

Toen ik met Jenny in m'n armen op de kant kroop, smakte ze, haar verrekkelede kopje nachter en moeter dan ooit tegen mijn schouder.

„Ik heb je kous gevonden,” zei ik, even nachter. „Oef heb je hem liever niet meer terug?”

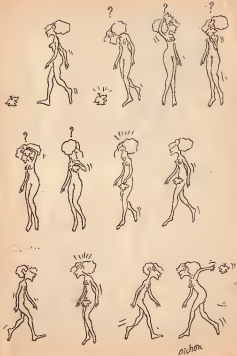
Ze vijfde haar verderige lijf op het gras en keek me met haar amberkleurige ogen aan.

„Het is me honderdsteek piek waard, om hem nooit meer terug te zien,” zei ze. En wie ze precies met „hem” bedoelde zou ik nooit te weten komen, want een privé-detective is ook maar een mens. Zeker als hij voor een hele lange tijd met een schoonheid als Jenny Goudbeen naar Zuid-Amerika kan verdwijnen, waar men in een moord na etmaal geen been niet in tegenstelling tot wat ik in Jenny's kous had gezien!

— Ik begrijp er niets meer van. Ik kan geen een rij kwijt...?

* Ze zitten samen op een bankje. Hij zegt: „Ik hoop niet, dat je vader ons zo ziet. Hij zou me in elkaar rammen.” Waarop zij antwoordt: „Misk je maar niet ongerust. Ik heb m'n knusgebijt in m'n handje zitten.”

richon

Hallo.... mag ik Doris even aan de telefoon?

„Hallo!”
„Eh...
„Hallo?”
„Ja, eh... is Doris daar?”
„Doris? Wie is Doris? Noot van geboort?”
„Spreek ik dan niet met nummer 336-2775?”
„Nee, dit is 2779.”
„Wel verdoet, ik dacht toch hies dat ik 2775 gedraaid had!”
„Sorry knaap, dan heb je verkeerd

gedacht. Ik zou het nog maar eens proberen, als ik jou was misschien ligt het wel aan het toestel. Zeg, jij bent toch niet dezelfde bink die een paar minuten geleden al gebeld heeft?”
„Dat is helemaal mooi. Mijn laatste duppel! Wat moet ik nou in godsnaam... neem me niet kwalijk, wat zei je?”
„Ik vroeg of jij soms dezelfde vent was die een paar minuten geleden ook al gebeld heeft en die toen weer op-

hing nadat ik antwoord gaf. Ik vraag je dat, omdat wanneer iemand steeds maar weer opnieuw 't verkeerde nummer draait, het best mogelijk is dat hij...

„Oh! Nou, ik moet je eerlijk zeggen dat ik je stem niet herken en in de mening verkeerde dat ik een verkeerd nummer had gedraaid... hoe-wel ik me maar niet kon voorstellen hoe me dat tweemaal achter elkaar kon gebeuren.”

„Goed! Niet hoor! Ik ben hies niet kwaad op je. Misschien heb je per saldo toch wel de 5 gedraaid. Zeg, waar verbleef het je eigenlijk? Ik vraag dat omdat ik een broer in Brooklyn heb zitten die elke keer wanneer hij een 7 in de Bronx probeert te draaien...

„Zeg, luister eens! Er schiet me niet iets te binnen. Je moet me maar niet kwalijk nemen dat ik je onderbreek, maar het spijt me echt dat ik daar straks ophang zonder mijn mond open te doen. Ik had haast, begrijp je! Ik zit in een nogal lastig parket en nou vraag ik mezelf af of ik nu misschien nog willen helpen. Je lijkt me 'n nogal geschikte knaap toe en... wel, om de waarheid te zeggen, zit ik aardig in de stroom!”

„Ja? Wat is er dan aan de hand?”
„Wel, de zaak zit zo: ik moet dringend iemand opbellen en ik heb net m'n laatste dubbelte gebeld. Nou ja, me nu het plezier willen doen even voor mij te bellen.”

„Ik snap het. Je bent blut en nu wil je dat ik nummer 2775 voor je bel en uit jouw naam een boodschap overbreng. Zo is het toch, hè?”

„Blut ben ik nu niet bepaald, maar ik heb alleen geen los dubbelte meer en ik... Wel, ik ben eigenlijk gedwongen om hier in die cel te blijven zitten, zodat ik niet kan wisselen.”

„Hoe bedoel je, gedwongen om te blijven zitten? Zit je soms klein tussen de deur of iets?”

„Nee, dat niet. Het is... hm... juistar eens, het is een nogal lang verbaal en ik heb er nogal haast met die boodschap.”

„Maar wat is er dan aan de hand? Houde de een, of ander je daar soms vast?”

„Nee, dat niet. Ik heb een ongelukse gehad.”

„Toch niet waar?”

„Ja, maar niet wat jij bedoelt! Ik

ben niet gewond of iets van die aard. Ik... wel, ik weet dat het idioot klinkt, maar ik heb geen broek aan.”

„Geen wat?”

„Geen broek! Ik heb geen broek aan... die ik aan had is verbrand.”

„Bedoel je dat je nou in die cel zit zonder broek aan je kont?”

„Eh... ja, daar komt het op neer. Luster, ik zal het je even vlug uitleggen en daarna zou ik het reuze geschikt van je vinden indien je me zoudt willen helpen met dat gesprek. Alles is eigenlijk begonnen toen ik naar het toilet ging.”

„Knap! Zitten in een toiletcel omdat je geen broek aan je kont hebt! Om je te beschermen! Waar hang je eigenlijk uit?”

„Luster, nou eens beste kerel, nou je mij nu eerst moet even vlug uit laten leggen wat er precies aan de hand is, zodat je zo vlug mogelijk voor me kan bellen voordat er iemand anders de deur van die cel opendoet? Waar ik ben, dat eigenlijk niets ter zake, maar als je het met alle geweld wilt weten, ik zit in de cel vlak naast het heren-toilet in de hal van een groot slaggebouw. Een paar minuten geleden stond ik op het toilet mijn handen te wassen nadat ik mijn behoefte had gedaan. Ik stond nogal vlak tegen de wastek en en die kraan begon toen ik hem maar even aangekeerd te spuiten als een fontein. Je kent die riddingen wel, hè? Alles driften! Ik leek wel een verzonpen kat. Mijn broek en de voorkant van m'n jasje kon ik wel afzien-geen.”

„Wat heb je toen gedaan? Opgehangen om te drogen of zo?”

„Zoals ik al zei, had ik nogal haast. Ik ben namelijk onderweg naar...

„Eh... een soort afspraakje, begrijp je. In elk geval was ik dus driften en bang dat het uren zou duren voordat mijn broek weer droeg was. He jage kreem er niet zo erg op aan.

„Dat had ik desnoeds nog over mijn arm kunnen nemen... maar die broek zag er uit alsof ik er in had staan.”

„Dat begrip ik. Wat gebeurde er toen?”

„Ze hadden jammer genoeg niet van die elektrische handdrogers, zodat het enige wat mij te binnen schoot was zo vlug mogelijk weer de W.C. op te schieten, mijn broek uit te trekken en die te drogen met m'n sigarettenaan-

sticker."

"Een broek droegen met een aanstek-
ker? Om te grillen? Dat red je immers
noot?"

"Luster nou man, ik heb je toch al
gezegd dat het bezopen klinkt, maar
die aansteker leek me op dat moment
een goed idee. In mijn haast om het ge-
val zo vroeg mogelijk droeg te krijgen
bield ik m'n broek er achter veel te
dicht bij, zodat hij in brand raakte.
Ik had het eerst nog goetseens in de
gaten, maar toen ik het doorkreeg, was
het al te laat. Toen stond-ie al zo ver
in de fik dat er niets anders op zat
dan hem in de toiletstap te stoppen om
het brandje te blussen."

"En toen?"

"Dan was heb ik m'n zakken leeg ge-
maakt en me afgevraagd wat ik het
best kon doen. Ik heb toen eerst voor-
sichtig door een kier naar buiten
gekeken en toen ik niemand zag, ben
ik daar vol in geschoten!"

"Allernachtig, wat een toestand! Ze-
ker nog je beete pak ook, hè?"

"Niet wat je zegt! Zou je misschien
nu voor me willen beiten? Mijn eh
mijn manje zal niet weten waar ik
blijf."

"Als ik het niet dacht... zijn bes-
te pak! Zeg, wat je wat je eigenlijk
had moeten doen!"

"Nou?"

"Je had die broek van jou hard moe-
ten rendingsaren in de lucht! Daar droe-
gen ze lekker van op! Dan had je
eens moeten..."

"Maar daar is het nou toch te laat
voor, man! Zou je nu schijfdeft wil-
len beiten voordat ik voorverteerd
word of iets. Ik zou graag willen dat
je tegen dat manje zegt, dat ik..."

"Vriendinnetje van je, zeker?"

"Ja, ze heet Doris. Verel haar al-
leem, maar wie je bent en wat er ge-
beurd is. Zeg maar dat ik..."

"Die Doris is dat je verloofde?"

"Nee, alleen maar een vriendinnetje.
Verdomme, er schiet me inderdaad
te binnen. Luster, als je opbeld en
er komt een vent aan de telefoon, moet
je hem natuurlijk niets vertellen, be-
gruppel je! Je vraagt alleen maar of je
Doris even aan de telefoon mag heb-
ben. Ze woont samen met haar ouders
en haar vader is erop tegen dat we
nu ja... dat we zo'n beetje ver-
keering hebben."

"Vindt-ie dat dan niet goed?"

"Nee! Zeg, als je dan die Doris te
pakken hebt, vertel je haar wat er
gebeurd is en vraag je of ze met een
of andere broek van die vent van
haar..."

"Hè?"

"Nou ja! Ik zal je maar oetijk be-
kijken dat ik je daarnaast voor het
lipje gehouden heb. Die griet is ge-
troefd, begrip je wel? Je weet hoe
of dat gaat. Het is een verdoeldev-
aard, geel kippetje dat met de een of
andere onpeutende zak getrouwd is. Die
vent is tegenwoordig thuis... hij is
chauffeur op een zware vrachtauto ge-
loed ik!... en zij wil natuurlijk wel
eens een beetje afleiding hebben,
dus..."

"En die goet bij haar dan; daar
kan ik inkomen?"

"Fijn! Vraag haar dan of ze een
broek van die vent van haar naar be-
neden in de toiletstap in de hal wil
brengen!"

"Bedoel je dat je vanzelf betrefde
geboort hebt als waarin dat gretje van
je woont?"

"Ja, ik heb altijd eerst even vanzelf
de hal op naar boven om te horen of
die vent soms overwachts thuis ge-
komen is. Dat moet zo'n soort patje-
peur zijn, zo'n type dat altijd di-
rekt klaar staat met zijn vuisten. Do-
ris en laatst nog dat hij ons vast en
zeker met onze knippen tegen elkaar
nou staan wanneer hij erachter kwam
dat we elkaar zo nu en dan troosten.
Ze zit de zaak dus in elkaar. Oh ja,
nou je haar nog willen vragen of ze
een beetje spijst met die broek?"

"Komt voor mekaar, pik!"

"Wijn, maar! Hartstikke bedankt
hoor! Je kan je zeker wel voorstel-
len hoe blij ik zal zijn als ik die broek
bebi!"

"Zo ongeveer wel, kerel... maar
ik loop nogal temmelijk vlug voor een
patjepeur, zodat ik binnen de tien se-
conden beneden ben om te zien hoe
blij je wel bent!"

* — Ik hoop dat de avond voor je
niet eindigt in een of andere vrede-
delidit, zie de bezorgde moeder te-
gen haar dochter die een avondje uit-
gaat.

— Natuurlijk met mam, zei ze, bij
blijf toch immers bij me!

De Onweerstaanbare

Het was een warme bijna zweede
kentechtend. Toen ik naar kantoor
ging voelde ik een heel zacht windje
langs m'n wangen stikken, zoals een
gevoelige vrouwenhand dat kan doen.
Ik stelde me tenslotte voor, dat een
vrouwenhand betrefde gevoel moet
voortekenen. Hien reakte me nooit
op de manier aan. Als ze heel erg
dol werd beet ze wel extra en dan
deed 't doorgewoon pijn, zodat ik
vleekte. Maar op die heerlijke kente-

ochterend vleekte ik niet. Ik had alleen
spijt, dat ik die goddelijke dag bin-
nen de vier uren van ons grauwe
kantoor moest doortrengen. Als ik on-
ze secretarissen nog zag eens had mo-
gen pakken, dan zou zo'n dag nog
wel door te komen zijn. Maar ze ze-
gen me al aankomen. Ik was een
beste jongen, om alle rethorietjes
voor die meiden op te knappen, maar
als ik 'm iets probeerde te flinken,
dan kreeg ik alleen maar jakkende

hikken en een bele hoop „eetde verontwaardiging“.

Dus ajakte ik die ochtend zonder enige hoop het kantoor binnen na een laatste blik op het plantsoen, waar de herten al begonnen uit te lopen en de vogeltjes zongen. Tjonge, wat had ik een medelijden met mezelf. Vooral omdat Helen nu die vorige avond vlotweg aan de kant ging.

„Je bent 'n son-mannik“, had ze tegen me geschreeuwd, toen ik in de auto beet tegen d'r op was gekropen, omdat het voorjaar toch ergens 'n uitweg in me zocht. En ik had m'n lippen tegen haar voorstrikende tanden gestoten in de hoop op een van haar vochtige, zoetige kussen. Maar er was iets aan de hand met m'n heet en zo intelligent Helen, die ik al vanaf m'n eerste „bezoek“ ik kreeg de indruk, dat ze genoeg van me had en dat ze ondanks voorstrikende tanden en een welalgen gebruik aan fysieke schoonheid, een ander op haar levensweg had gevonden, die haar beter beveld.

Ik was deze situatie in mijn vrij stabiele verhouding met haar nog nooit eerder tegengekomen en ik had dan ook geen verwachting. Wat doe je als man, als een vrouw je niet meer wil?

Vroeger op school vree men met de ene meid na de andere, maar dat was mijn stijl niet. Ik had het altijd op Helen gebouwd, omdat ik met haar kon praten en lachen, als ik met iets anders probeerde. Met andere meisjes kon je alleen maar vruen, daarna waren ze doodvervelend.

En dan, ik was zelf niet straatleef genoeg voor het Grote Succes bij de vrouwen, dat had ik al jong gemerkt en ik had me er grifondsels mee verzoend. Ten eerste, omdat ik altijd nog Helen had.

Het was dan ook niet verwonderlijk, dat zelfs op die mooie lentetocht met een van de kantoorvrouwen ook maar even op me leste. Pamela niet, de roodharige ruzie die met haar koele groene ogen, Vets, niet, de welgevoelde blondine met haar lome lichtblauwe lippen, Angelique, niet, de knijpige brunette met haar gringige stralende kersenrode klijbers.

Alleen mevrouw Buxton van achter in de dertig kniek me aan, bestraffend, omdat ik twee minuten over tijd was. En zij was de vrouw van de baas!

Dus haastte ik me achter m'n stalen bureau'tje en begon lyerig punten te stippen voor Pamela, vochtige postzegels uit elkaar te halen voor Vera en de kassa over te rekenen voor Angelique. Ik was eigenlijk voor de correspondentie aangenaam en had daar genoeg werk mee. Maar meestal werkte ik in de lunchpauze maar door, omdat er trawel tijd heen was gegaan met de klusjes voor de meiden.

Die middag echter, toen de klok uitent traag naar half een was gekropen, besloot ik, ondanks een perste achterland, de straat op te gaan. De kniebelen zaten duidelijk ergens in m'n broek, want iedere keer, als één van de meiden wel al te dicht na m'n buik kwam, voelde ik daar iets tegen alle verdrukking in opstand komen. Ik had ze wel stuk voor stuk op m'n kleine bureau'tje willen nemen, gillend daarnaast als opzwelkens, althoewel ik daar een hekel aan had. En ik had mevrouw Buxton er nog op de knop toe bij willen nemen al wat ik bijna zeker, dat ze op haar kniebelen zou kijken, als ik niet genoeg ophoort.

Toen ik eenmaal op straat was, werd het nog erger met me. Ik kon geen kant uitvrijen, of ik werd geconfronteerd met zachte, lange, alankke of mollige meisjesbeenen, die nog steeds in mind en supermind de lentie bejubelden in zucht of andere shocking kleuren. Verderme, ik moest af en toe stil blijven staan vanwege dat stiek tussen m'n benen, dat al maar hogerop wilde in waschop vloeg ik naar een telefooncel en belde Helen. Ik wist, dat ze op dat moment in „Fauista's Cabaretia“ zat achter 'n broedde kam en een kop koffie, genuegde, die ik gewoond met haar plecht te doen. Ik was de hernaal te rijk, toen ik haar stem hoorde, die loutie, diepe stem, die meechden wel haar groote strakte was.

„Waarom bel je?“ vroeg ze.

„Omdat het lente is,“ was ik en ik dacht, dat dit alles zou verklaren.

„Ik heb je toch gezegd, dat het niet is,“ zei ze. „Zoek algeheest een ander voor je meeloven hartslachten. Ik heb er geen behoefte meer aan.“

„Maar wij kunnen toch samen praten,“ zei ik. „Helen, hoewel uren hebben wij niet kleinsand doorge-

breekt, zonder dat ik je ook maar met één vinger aanraakke.“

Maar zij zweeg aan de andere kant van de lijn. En toen ik tenslotte bekeende, dat ik bijna uit elkaar spiong van geduldigheid, legde ze de hoorn met een klap neer. Ik kon me haar nu rode, beze gezicht voorstellen, haar lippen strak gespannen over de weeruitstrikende tanden, haar ogen donker van verontwaardiging.

En toch, ik hield van haar. Alleen ik was vergelen haar dat niet te zeggen, omdat ik ze tenmaal een sukkel ben op het gebied van vrouwen.

Toen ik met de telefooncel kwam en de winkelsstraat verder uitkwam, kwam ik voorbij het grote warenhuis, waar een demonstratie onder een kleurige parasol een of andere afzet slawe aan 't verkopen was. Ze had weinig publiek en toen ik bleef staan wenkte ze mij. Ik had maar weinig nodig, om naar iedere vrouw toe te rennen op dat moment. En deze was nog best leuk om te zien ook. Een beetje te dik en te rood in het gezicht, maar toch lekker, zoals en vriendelijk. Ze had zach leuk opgemerkt en ik kon in haar bloeiende klijben, waar haar zwarte borsten begonnen.

„Dit is Zitan,“ zei ze. „Iedere druppel oefent een onverschillenbare aantrekkingskracht op uw vrienden uit. U moet het proberen, jongeman, want Zitan betekent levensgeluk.“

Kon, aan levensgeluk had ik behoefte wel behoeft, want ik voelde me zo alleen als Jesus in de woestijn.

„Geef maar een flage,“ zei ik, want mijn spul was op Ze laatste dankbaar naar me. „Het weer is te mooi voor de verkoop,“ zei ze. „En ze moeten 'n weten, wat 'n fijn spul dit is.“

„Ach grappig,“ zei ik en pakte m'n flage aan, waarbij ik even haar hand aanraakke. „Ach, 't is toch allemaal rotzooi.“

„Weedn van niet!“ zei ze. „U komt er beelst op terug. Zitan garandeert geluk in de lentie. Hebt u de reclame niet op de televisie gezien gisteren?“

Nou ik had wel iets gezien, maar ik nam die reclame meestal maar met een flinke knip niet.

En toch, toen ik terug op kantoor was, maakte ik het flage open en deed een beetje Zitan op m'n gezicht, dat wern was van de wandeling. Het rook lekker, een éen knuiging licht-

je en ik voelde een vretend zilvertrouwen over me komen, toen mevrouw Buxton met een koele gezicht op me af kwam stavenen.

„Hebt u vanmorgen nog die brief van mijn afgekragen manter Saddle?“ vroeg ze. En ze had nog veel met mij willen zeggen, dingen, die ik al vaker had gehoord over onverantwoordelijkheid, luiheid enz. Maar plotseling bleef ze op een meter of drie van mijn bureau'tje stilstaan, haar bevestigde rechtterbuit midden een verneming in de lucht. Ze snoot 'n toen.

Toen veranderde haar gezicht. Ik had mevrouw Buxton eigenlijk altijd overgevoelen, althoewel ze dat beelst niet was. Maar op dat moment werd ze jong en verschrikkelijk aantrekkelijk. Er trok een lichte blos over haar wang en ze stamelde. „Ach, neemt u me niet kwalijk manter Saddle, ik wilde eigenlijk zeggen, dat ik u alomst op m'n kantoor'tje verwacht had.“

Ik trok m'n wenkbruwen hoog op, een en al verbouwen.

„Wat moet ik u?“ haastte me bij u op kantoor.“ begon ik, omdat dat nog nooit gebeurd was.

„O, algeheest, manter Saddle,“ flusterde ze. „Kom over een minuut naar me toe. Ik word pakk van verlangen, als u het eens wilt.“

— Is dat het enige waar je'lle mannen altijd aan denken?

Ik wist niet, hoe ik moest kijken. Maar heerlijk had ik de jante bliz, toen ik haar eens dijs en de ogen boek. Want er ging letterlijk een ad-dering door haar lichaam. En die ad-dering ging ook door mijn lichaam. Plotsling rende ik achter haar aan naar haar kantoortje, dwalde voor daar naar binnen en deed de deur op slot. Met één hand dawde ik haar dwars achterover op haar tigen bureautje en begon met de andere in haar bloe-je te grabbelen. Verdomme, dat ik nooit eerder had gemen, hoe heet ze was. En hoe mooi! Ik hakte me, en haar op haar mond te kussen. Ze had warme lippen, die zich openlijkheid openden voor m'n tong. En ze kreus-de.

"Mevrouw Huxton," zei ik, "waar-om nu pas?"

"Ik weet 't niet, schat," kreunde ze. "Maar doe 't nu maar. En goed af-jekheit! O, ik verlang zo naar je jon-ge, sterke lichaam."

Ik streekte haar ruggen omhoog en zag haar volle, vlesige dijen, waar ik nog nooit naar had durven kijken. Ik kleide er nu met m'n vlakke hand tegenaan, wat ze heerlijk scheem te vinden. En voor mij was het even een kleine bevrediging voor alle el-lende, die ze me met haar gesuur be-sorgd had.

"Ga je gang, stop hier en maar in," hijgde ze. "En ik houd van stevig remmen, je mag me gerust verkrach-ten, als je dat prettig vindt."

Ik stierde me dan ook zonder enig verder commentaar op haar lichaam, dat nu praktisch helemaal naakt voor me lag op het ongemakkelijke harde bureautje. Haar bloeje was open-gevallen en haar rok zat geknakteld in haar taille. Ik kon overal bij en berwiel ik hem er in greepje had ik m'n handen wel aan de bovenkant. Hij ging er tot aan het heft toe in, maar ze gaf geen kik. Alleen rol-de en kon tramen uit haar moes por-selenblauwe ogen, die ik met het stukje van m'n tong opring.

"Ik bent verrukkelijk," hijgde ze, toen ik haar naar een orgasme ge-voerd had, waar ik zelf van stond te kijken.

"Waar heb je dat geleerd?"
"O, ik heb al zoveel vrouwen ge-had," zei ik. "Dat gaat vanzelf op de duur."

"Nu zal ik jou verwennen," ze ze. Ze ging op haar knieën op haar bu-reautje zitten en pakte met haar twee mooie handen mijn speelgoed, dat zich stijf naar behagelijk overgaf aan haar zeer gereinigde heftigheden. Toen mijn zaad er uit stroomde keek ze me met stralende ogen aan. Ik moest nu aan het bureautje vastklampen, al hevig was m'n krimp. Daarna ga-ten we nog even naast elkaar met haar bloze linkerhand tegen mijn rech-ter blote arm sigaretje te roken. Dat het op kantoor zo leuk kon zijn had ik nooit vermoed.

Vijf minuten later stond ik op de gang, heerlijk loom in m'n lijf. Ik controleerde m'n kleding en wilde naar mijn afdeling gaan, toen Pamela de toiletten uitkwam. Even stond ze me met open mond aan te kijken, wat haar allerleed stond. Toen pakte ze me bij m'n arm en trok me mee de we op. Het was de damesafdeling met al 'n geheimzinnige lachjes, waar ik nog nooit geweest was.

"Wil je?" vroeg Pamela en trok al haar broekje naar beneden.
Nu had Pamela de mooiste benen, die maar onder een vrouwenlichaam kunnen zitten, dus kon ik niet mis-sen mijn hand onderzoekend langs haar dij omhoog te laten gaan. Daar voelde ik op het kruispunt aller we-geen haar zachte fijne haartjes tussen mijn vingers.

"Laten we het voor de grote sple-gel doen," fluisterde ze en trok me verder mee de we in. Ik begreep toen pas, waarom de meisjes altijd zo lang wachtte, als ze naar de toilet moes-ten. Er was een prachtige grote spa-ziel, zoals je ook wel eens bij mode-magazijnen ziet. En er brandde een zachte lamp boven, die een goddelijk licht verspreide, zodat we er alle twee bijzonder fraai uitzagen. Zelfs ik.

"Je bent zo knap," zei Pamela. "Als ik het maar eerder gezien had, dat je me wilde."
"Ik heb je altijd lief gevonden," zei ik. "En trek haar ruggen op, zodat we samen in de spiegel haar donkerrode haartjes op haar buikje konden zien. Ik streelde haar daar en probeerde of ze geen herwaren had tegen wat licht vingerwerk aan de binnenrand van haar warm-wetke heupen. Nee, die had ze kennelijk niet, want ze stak

alleen haar buikje nog wat verder naar voren, zodat de spiegel ook het aler, wat daar helemaal onderaan ge-buurde.

We genoten samen. Zij zachtjes ge-chelend en zuchtend en ik helemaal opgedaan in het spel van mijn vingers in haar bereidwillige onderlichaam. Zo moest ik hem er tenslotte ook bij Pamela nog een keer insieken, waar-na hij slap en openzinnig treve-den tussen m'n benen tot rust kwam.

Ik trok haar heeschermand tegen me aan en moest haar beloven voortaan iedere dag het dames toilet even bun-ten te wippen, als zij er op was.

Daarna nam ik de benen naar ons kantoortje, waar Vera zelf bezig was een foto van een of andere stomme filmster aan de muur te prikken.

Ik gang achter haar staan en trok het smelwerk van de keel met één forse hand van de muur. Hij uitsteek-te me. Vera draaide zich wevend om, maar wat ze van plan was te om, kwam er niet uit. Ze viel re-gelrecht in m'n armen met een doffe muk. Ik streelde haar over haar bloe-de haren en stond haar zwaag pas-sen, dat me al zo lang op m'n ze-mruwen had gewerkt met groot diep welbehagen. Ik voelde haar volle heu-sten tegen m'n heet drukken en voor

ik 't wist had ze m'n rits openge-trokken en haar hand in m'n broek gesnoken. Ik stond stekstijf, want ik schaamde me voor het slappe geval daar, dat toch even tijd moest heb-ben om bij te komen.

Maar Vera was verruiktelijk bed. Ze streelde me heel zachtjes over m'n heupen en kneep voorzichtig in de top van m'n apparaat, zodat ik de eerste was, die kreunde door de knaak gang. "Houd je van me, engel?" vroeg ze, terwijl ze haar lams blauwe ogen op me gericht hield.

Ik knikte van nee, want ik wist het waarschijnlijk niet meer.

"Laat je tieten 'n kijken, dan weet ik het misschien," zei ik.

De boecharlige Vera knoepte toen haar bloeje los en haalde haar tie-ben uit haar heks. Ze waren roos met mooie blauwe adertjes. Haar tepels waren gespreid. Ik streek er met m'n vingervinger over, zodat ze zwollen en hard werden.

"Ik houd van je," fluisterde ik. "Maar ik kon je niet nemen nu, je zal moeten wachten tot vanavond of morgen."

Trillend bracht ze m'n hand tussen haar dijen. "Ga daar je gang, zij-leidst," hijgde ze. "Ik kan niet wach-ten."

S.V.

Gehoorzaam voerde ik uit wat van me verwacht werd. Ik genoot van het moose gezichtje, dat een en al pure verrukking werd. Haar ogen leken me groot en glanzig aan, haar mond trilde, haar tongtje schoot af en toe als een slingeret naar buiten, om haar lippen af te likken. En zo kwam ze klaar, zwaai tegen me zachtmoed, zodat ik moeite had op de been te blijven, want ze had 'n geweldige corpus.

"Wanneer doen we het weer?" vroeg ze.

Ik stond, verbijsterd over m'n daden, m'n kleren in orde te maken. Bij de gedachte dat deze verrukkelijk vrouwen me geen ogenblik rust zouden gunnen, rilde ik van angst. Maar ook van de sensuren. Want het enige, waar ik op dat ogenblik behoefte aan had, was een rust, rust en nog eens rust. Bevoegd kreeg ik een paar minuten later in het kleine gebeden spiegelje van m'n voorhoofd. Ik zag bleek en er stonden kleine puntjes op m'n voorhoofd.

Ik wilde me zo goed mogelijk met m'n schuldje af en nam me weer Angélique, het kitzige kleine ding, met een vinger aan te raken. Ook al zou ze er ten schreeuwen. Maar toen ze me aankondigde aan dat te kijken even later en haar reikte steeds hoger en hoger opgehoofd, zodat Vera en Pamela met fronsjes in hun voorhoofd toekijken, kwam ik toch maar naast haar zitten.

Zegenswaardig, om haar berekeningen van die ochtend even te controleren. Vera en Pamela bedacht ik ten andere kant op te kijken, zodat we onder het afhangelende kleedje van Angélique bureau rusing, onze gang konden gaan. Toen mevrouw Buxton ons voor de thee kwam roepen, waren we wel klaar. Ik stond verduidelijkt, zodat iedereen bezorgd naar me keek.

"En cognacje misleiden erby?" vroeg mevrouw Buxton. Ik knikte en nam met trillende hand het glaasje aan, dat ze me met een leve glimlach aanbod.

De rest van die middag slap ik met m'n hoofd op het bureau. Ik hoorde nog, hoe de meesters mijn werk onder elkaar verdeelden en toen maakte ik weg in een zachte daps slaap.

Om vijf uur was ik fit ik maakte

twee afspraken voor die avond. Pamela zou om acht uur bij me zijn en Vera om tien uur. Mevrouw Buxton en Angélique beloofde ik allerlei plezierjes voor de volgende dag.

Veelkleur fluitend kwam ik het kantoor uit, iets wat ik nog nooit had gedaan. Ik hadste me naar het warenhuis, waar ik „Zitar" had ontdekt en licht bij het verkoopsterje nog eens vijf flaneurs.

"En had het succes?" vroeg ze "Verschrikkelijk," zei ik. "Wanneer kan ik met u een afspraakje maken?"

"O, dan moet ik even in m'n agenda kijken," zei ze. Ze liet haar vinger over een rijtje data gaan en zei toen: "Over een maand precies, zou dat gaan?"

Ik keek haar verbaasd aan. „Zit je zo vast?" vroeg ik.

"Ja," bekende ze met een grappig bloem. "Ze komen allemaal terug om me te bedanken en ik kan gewoon niet weggaan. Vanwege Zitar, niet u?"

Ik begreep het best. Met nog waren vele, vele maanden door Zitar onwarschaanbaar geworden. Het werd tijd, dat de mensen eens met gelofde een reclame gingen bechten.

Die avond en vele volgende avonden, die ik met mannen van overal verdere doorbracht, vergat ik Helen verlaten. Ik kon ook zulke mooie krullen en zonder enige moeite, dat het gewoon krankzinnig zou zijn geweest, om me nog één ogenblik om haar te bekommeren.

Maar toen belde ze me zelf op. Ik hoorde haar verwachting, dat ik haar in de steek had gelaten, dat ik kennelijk nooit iets om haar gegeven had.

"We zullen jou wel eens kritiken, schatje," dacht ik bij mezelf en ik maakte een afspraakje met haar voor die avond om negen uur, tussen twee andere meisjes door.

Ze kwam keurig op tijd met een beschudde belichte aan m'n flat, zoals ik van haar gewend was.

Ik had flink wat „Zitar" op m'n knaken gespreiden en ik stond klaar, om haar bij wijze van spreken „te bespreken".

Maar ze wandelde langs me heen door de deuropening alsof ik lucht was en ging op een stoel zitten, haar handen met de mooie slanke vingers

in haar schoot gevouwen.

"Krijg ik geen kusje?" vroeg ik bedriegd en hield haar m'n wang voor, zodat ze onbetrouwbare de werking van „Zitar" moest ondergaan.

Maar ze schudde haar hoofd. Ze sprong niet op, kwam niet bij me op schiet zitten, trok geen jurk uit, ging niet op bed liggen. Niet van dat alles. Ze was nu bleef Helen, zoals ik haar gekend had van vóór „Zitar".

Ik stond perplex. Ik was gewend, dat onder mensje, zelfs het metal koele, binnen vijf minuten onder me in bed lag. En dat ze me smikkelen. Maar Helen bleef daar maar zitten, wachtend op uitlog, zoals ze het noemde. "Houd je dan niet van me?" schreeuwde ik tenslotte, "voel je dan niet, hoe ik naar je verlang?"

"Ja, het waar?" vroeg ze doordraken.

Ik dacht na. Ik liep m'n kamer op en neer en keek naar dat smet mooie meepje van de laatste vier weken, dat daar als een geblokte op m'n stoel zat. Ik zag haar profiel met de naar voren staande tanden, ik zag haar witte, hangende tietjes en haar brede heupen in de donkerbruine geweten rok.

En toch wat ik het plotseling ik

beag me over haar heen en kustte haar. Geweldig wondt ze haar hoofd af, maar ik had wel die tranen gezien, die langzaam over haar wang togeldde tot in haar mondhoek.

"Nemen met, zoals ik ben," fluisterde ik. "Ik ben 'n zak, 'n nietsnut, maar ik wil goed voor je zijn, omdat jij zo uniek bent, zo heel anders dan al die anderen."

"Welke anderen?" vroeg ze. "Natuurlijk kom ik haar niet uittegen, wie ik allemaal bedachte. Ze zou me niet gelooft hebben, dat „Zitar" haar niets deed.

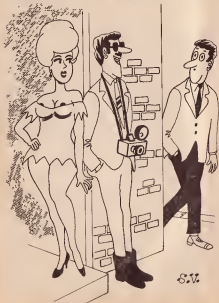
En juist daarom ging ik die avond aan de gang, om de vrouw van m'n leven te veroveren. Voor ik haar in bed had, duurde nog tot één uur 's nachts. Maar toen was het ook zo heerlijk, dat alle anderen er bij in het niet verdwenen. Want onder haar lichte en haar grauwe rok had ze een heel lekker lichaam, dat fijn rook naar de zomer. En met haar vooruitstekende tietjes en ze prima vat op het een en ander. Zodat ik de volgende ochtend m'n voorraad „Zitar" met een groot geslacht aan m'n vriend overdroeg, die me eerst natuurlijk ook niet wilde geloven.

— Behoof u me echt dat u het aanzien klein mogelijk houdt, dokter?

* — Ga hier maar van de weg af, zei de man tegen het wulpse vrouwtje dat hem in haar sportwagen moegenemen had. Dat spaart ons tenminste een grote omweg.

— Ach wat, zei ze, laten we maar gewoon rechtdoor gaan, dan zijn we veel gauwer in mijn flatje en jij veel gemakkelijker bij je doel, vind je ook niet?

— Paul, hier! Permafoto's voor de doo-het-zilver...

is een kunstgalerij heert een kunststukje en dat is zelf BoBa Nielsen legt de laatste hand aan haar teken voor onze eerste foto van de maand, op de volgende pagina.

Miss Mascotte juli 1970 - Bobo Nielsen

En nu de staterfoto gemaakt is, kan alre werv uit want met zo'n figuurtje ben je maar het liefst vrij en blij, zonder hinderlijke kleding en boven-dien.... evena! graag gezien!

Slangminnares

Hij wist niet meer hoe het precies begon was. Maar toen hij wakker werd voelde hij nog de extase natrillen in z'n lichaam. Hij keek naar Teresa, die naast hem lag. En plotseling herinnerde hij zich weer, hoe haar pupillen hem hadden aangestaard, vreemde tot spleten verkleide pupillen, die een groenachtige glans hadden afgestoeafd.

Ze hadden naast elkaar in „Gipsy's Bar" gezeten, alletwens ze bezopen als wat. Guus en hij. Maar Joe was toch nog het meest nuchter van hun tweeën geweest. En daarom had hij Guus ook niet geleefd, toen Teresa de bar was komen binnenwandelen met haar brandend felte ogen en koolzwarte glanzende haar.

„Kijk eens wat 'n slang," had Guus gefluisterd met een smugte blik naar de meest fantastische vrouw, die Joe ooit had gezien.

„'n Slang?" lachte Joe. „'t is 'n engel. Moet je die benen zien. Die om je nek gedragen, joh. Begrip je wat ik bedoel?"

Guus had hard geboerd. „Geboef me, ouwe jongen, dat is een vreselijk gevaarlijke vrouw, kijk die ogen dan eens."

Joe kreeg alle gelegenheid om te koken, want ze was naast hem op een harkruk komen zitten en had haar hand licht op z'n schouder gelegd.

„Hou je 'n vuurtje voor me?" vroeg ze en sloeg haar fluwelen ogen naar hem op. Joe voelde zich warm en knud tegelijk worden. Zulke wonderlijke ogen had hij nog nooit gezien. Het leek wel alsof ze dwars door hem heen keken, dwingend, gebiedend, overderend.

„Ik waardeer je, jongen," fluisterde Guus scher aan z'n andere kant in z'n oor, „ze is puur vergif, één kus van die mooie heere lippen en je bent

een verloren man, ze is Satans geliefde zelf, Satans Zwarte Engel."

Joe gaf z'n makker 'n por, zodat Guus bijna van z'n druk schoot.

„Hou je gemak, drinken gek," fluisterde hij terug. „Ben je soms jaloeus, dat ze meteen naast mij is komen zitten?"

Guus zweeg en Joe wijdde verder z'n volledige aandacht aan de verleidelijke vrouw naast hem, die nog steeds haar vuurtje nog niet gehad had.

„Mag ik je iets aanbieden," stelde Joe voor, terwijl hij in het licht van het flakkerende vuurtje van z'n makker naar gezicht verder bestudeerde. Ze had een prachtige mel-blanke huid, hoge jasheden en volle natuurlijk rode lippen. Joe zag, hoe ze de rook van haar sigaret diep in zoog en hem daarna doordringend opsom. Hij voelde, dat hij bij haar in de smaak viel. Er was plotseling iets tussen hen ontstaan, alsof ze elkaar al veel langer kenden. Het was alsof Joe z'n hele onbevulde, ruwe leven had geleefd voor dit moment. Om in deze ogen te kijken, die hem uitnodigden.

"Hoe je nog nooit gehoord van die slang in Madrid, die een zogenoemde moederhypocriteerde," beuzelde Gusma op eens weer, terwijl hij op z'n korste bootjes heen en weer zwaafde. "Die slang slopte z'n staart in de mond van de baby, om hem niet te horden, en zoog toen zelf de melk uit de moederborst."

Joe draaide zich woedend naar Gusma om, maar de moete vrouw naast hem sprak hem weer:

"Dat is verkommer main," zei ze met haar diepe wegholende stem. "Zulke dingen bestaan niet."

"O nee," beemde Gusma. "Wie anders ogen heeft om te kijken?"

"Ga alsnijbiedig weg," zei Joe en gaf Gusma 'n duw in de richting van de deur. "Je bent 'n toffe kamaraad, maar laat me alsnijbiedig met rust."

"Zeals je wil," riep Gusma en trak de deur niet aan zwam open. "Maar vergeet alsnijbiedig niet, dat ik je heb gwaarschurd."

Joe haalde lachend z'n schouders op, toen de deur achter z'n vriend was dichtgeklapt. "Als-se teveel opheeft, doet-se altijd 'n beetje raar," zei hij vroentchuldigheid.

Ze grinnachte terug en er was een gloed in haar ogen, die Joe plezierig wern maakte. Hij voelde zich fijn, zoals hij zich in jaren niet gevoeld had. Dit was pas 'n vrouw!

"Weon je hier in de buurt?" vroeg hij.

"'n Paar straten hier vandaan," zei ze. "Hoe je ze, om hij rijd om bereel te komen drinken?"

Joe had heel gewinst. Ze zou hem uitnodigen. En toch was ze geen gewone loot. Ze was iets heel specieus.

Zwijgend wandelden ze door de donkere straten naar haar huis. Toen ze eindelijk binnen waren en zij het licht aangekript had, bekeek ze hem, zoals hij daar midden in de kamer stond: een grote, goedgebouwde kerel van even in de dertig met een prettig open gezicht en stevige handen.

"Hm," zei ze. "Niet slecht ik mag je. Je bent helemaal m'n type."

Joe grinnikte verlegen. "Ik mag jou ook," zei hij. "Hoe heet je eigenlijk?"

"Terusa," zei ze en het klank heel melodius. "Terusa Lopez, om precies te zijn. Ik kom uit Louisiana en ik wil proberen 'n rolletje bij de film te

kriggen. Ik ken hier 'n producer en hij zegt, dat hij wel iets voor me weet. Vind je 't gek?"

"Gek? Terusa, de hele wereld zal aan je voeten liggen, als jij op het witte doek komt. Niet zoals ik nu."

Joe zocht voor haar voeten op de grond en sloeg z'n armen om haar heen. Even bleef ze hem aarstaren, toen bukte ze zich voorover en ontmoette zijn lippen. Joe dumdde onder haar kus. Haar lippen waren zacht en heet als een paar ingescherpte kop koffie. Toen stond Joe op en pakte haar in z'n armen. Zonder enig vermet liet ze zich tegen hem aandrukken, zodat Joe de heerlijke rindingen van haar behaars tegen het zijne voelde.

"Minn," zei ze en drayde hem lachend van zich af. "Als je altijd zo in vorm bent, dan zouden we wel eens hele goede vrienden kunnen worden. Maar ik ga nu eerst wat gemakkelijks aandrukken. Maak jij al vas 'n drankje voor ons klaar. In de keuken staat de ijskast met alles erin."

Toen Joe in de kamer terugkwam met op een blad twee pittige cocktails, zat zij al op de divan op hem te wachten. Ze had een doorschijnend glas ongetruide van een glanzend gronkleurige stof. Haar kleine blote voeten staken in gouden sandaaltjes met hoge hakken. Haar zwarte haar en geknuppelde zwarte ogen schitterden als zwarte diamanten in een goeden setting. Joe liet de cocktails bijzij op de grond vallen van puur vervoorzorg om zoveel rijkdom schoonheid.

"Kom naast me zitten," zei ze. Joe liet zich gaan. Twee keer uitnodigen en kwam dicht tegen haar aan. Hij voelde haar bil warm door z'n broek heen en hij kon niet nalaten z'n arm om haar schouder te slaan en zo z'n hand op haar rechterheut te laten rusten.

"Nou, nou," zei ze en ze bewoog haar rose spitse tongetje speels tussen haar lippen. "Wat denk je eigenlijk van me?"

Joe grinnikte en knoopte haar eens zacht in de kleine tepel, die hij onder de gronkleurige dunnis stof voelde:

"Ik denk, dat ik verdomde goed met jou zou kunnen gecosten, klein duivelheutje," zei hij schor. "Maar denk eraan, ik voel me gauw bedonderd en ik duld geen gemijte met

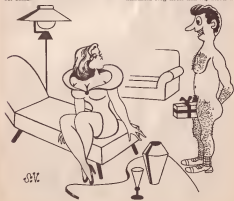
andere kerels achter m'n rug."

"Ik zou niet weten, waarom ik een ligue vent als jij zou bedriegen," zei ze zachtjes en legde haar smalle blanke hand over de zijne.

Joe keek haar van opzij aan. Ze had een lief fijn netje en een veltmaakt onschuldig prechtje. Hij geboefde haar. Ze zou hem niet bedriegen. Met geen kerel ter wereld.

Ze sloeg haar slanke blote benen over elkaar, zodat de gronkleurige stof van haar dijen wegglied en Joe een blik gaf op haar mooie ronde dijen, die zacht en verleidelijk de middelste weg naar boven aangaven.

"Wat is er nodig, om jou op dreef te brengen?" lachte ze pletselint. Toen Joe ademloos bleef kijken, zonder ook maar één vinger naar het blanke vlees uit te steken. "In Tweede beereel soms!"

Maar Joe wist het alweer. Z'n vingers sloten zich nu in een stevige groep rond haar heet en tegelijkertijd drukt hij haar met z'n andere hand tegen zich aan. Hij zag hoe haar tong met tussen haar lippen bewoog. Hij huppde, toen hij de tegengestelde blik in haar ogen zag, die plotseling oplichtten en van kleur veranderden.

Ze waren nu niet langer diep zwart, maar hel-groen met een felle glans, die hem bijna verblindde. Hij zuchtte diep en sloot z'n ogen voor haar kus, die brandend op z'n mond neerkwam. Het leek alsof haar kus door z'n lichaam heenachreide. Toen verloor hij het bewustzijn.

Hij kwam bij met Terusa naast hem zittend op de divan. Ook zelf was hij naakt. En hij had een vreselijk schuw gevoel, dat z'n lichaam deed naitrillen. Nog nooit had hij zomaar bij

een vrouw gehad. Hij moest haar volkomen binnen zinnen genomen hebben en zij?

„Je was geweld, Joe,” zei ze en liet haar hand over zijn lichaam dwalen, dat hij opnieuw aanruide. Ze lag hem met haar nu weer volkomen donkere ogen verblindend aan te kijken, haar zwarte haar verward over het rode kruisen, dat hij op de divan had zien liggen. Hij wist niet meer, dat hij het onder haar hoofd had gescheven. Hij wist eigenlijk niets meer, alleen, dat het geweldig was geweest, zo geweldig als nooit tevoren.

„Ik geloof, dat het door die cocktail komt,” grinnikte hij. „Ik wist echt niet meer, wat de dood. Alleen, dat ik jou moest hebben, helemaal!”

„En ik jou,” zei ze en liet haar hand op zijn penis rusten. „Ik wil jou ook helemaal. Joe. Wanneer kom je weer bij me?”

„Ik kom zo gauw mogelijk terug, schat,” zei hij. „Maar ik moet nu meten. Het is nu nog 'n hele nacht naar Los Angeles brengen met de wagen. Het spijt me echt.”

„Het geeft niet schat,” siste Teresa. „Ik zal op je blijven wachten. Want ik heb nooit een andere man vinden, die het zo doet als jij!”

Ze stond op en liep hem zijn heinde achterlopen. Ze trok zelf de rits van zijn broek dicht en kuste hem lang, voordat hij de trap afging. Ze wreef daarbij haar leugte lichaam tegen hem aan met golvende deegde bewegingen. Ze kronkelde als lei weer tegen hem aan, zodat Joe medelijde had en zijn gulp niet opnieuw open te maken.

„O je, schatje,” zei hij. „Mak ik even van je tot het gebruik maken?”

Ze liet hem los en wees naar achteren. „Je kunt niet in de badkamer terecht,” zei ze, terwijl haar ogen tot spintjes werden. „Die moet gemaakt worden. Maar als je het in de grootsteen wil doen, dat geeft niks boos.”

Maar Joe schudde zijn hoofd. Dat was niks voor hem.

„Ik vind wel een plekje onderweg,” zei hij. „Nou tot ziens dan hi, heerlijke schat van me. Zal je aan me denken?”

Teresa knikte en maakte de deur voor hem open. Nog één keer keek hij naar in haar donkere ogen. Toen liep hij flitsend de straat op en ging in loopjes naar zijn vrachtwagen, die

voor de bar stond te wachten.

Terwijl hij met een gevoel van zegenig kinderlijk over hoofdweg nr 101 naar Los Angeles denderde, dacht hij na over het heerlijke avontuur met Teresa. Ze was meesterlijk. Werkelijk de mooiste en liefste vrouw, die hij ooit gezien had. Maar ze was wel een tikje anders dan alle anderen ook. Om niet te zeggen vreemd.

Het was een week later op een woensdag, dat hij opstapte naar Teresa toeging. Hij boorde met een aan te hellen. Ze had de deur al opengeknakt voor hem en stond hem op te wachten. Hij had zich voorgesamen, haar te vragen, of hij bij haar kon blijven wonen, totdat ze een huize hadden gevonden elders. Berlin. Een huize met een wit gewallend hek om de tuin en een hoop kippen en een hond. En bloemen ook. En een stel kleuters, kleine Teresastjes en Joe's.

„Wat ben je lang weggebleven, Joe,” zei ze bestraffend, toen ze vijf minuten ademloos in elke armen hadden gelaten. „Het leek wel, of er jaren voorbijgingen ondertussen. En ik wil je zo graag bij me hebben, hebbe, zou je niet hoe bij me willen blijven wonen?”

Joe drukte haar opnieuw tegen zich aan:

„Ik heb er zelf al over nagedacht,” zei hij. „Maar daar psten we straks wel over. Rest wil ik je nu.”

Hij tilde haar op en droeg haar naar de divan. Het was al schemering in de kamer met nog een glimp roze-gouden licht van de ondergaande zon door de ramen. Joe hield van dit uur. Het was vol met beloften voor een lange, zurechte nacht.

Hij legde haar voerzichtig op de divan neer en maakte haar borsten bloot. Toen kuste hij ze, eerst lang de ene, toen de andere. Hij smoot van het stervende gaspanden vlees tegen zijn lippen, kruisend het ze hem gaar, haar ogen gesloten, haar lippen niet het altijd bewegelijke tongtje krassen, even open. Maar lichaam probeerde soms onder zijn gulsige lippen weg te komen, schokkend wrong zij zich den met haar lenige lijf onder zijn handen weg, maar steeds weer trok hij haar terug onder zich, om het spel voort te zetten, totdat zij zich helemaal over zou geven

Ploteling echter zag Joe vanuit zijn ooghoeken iets over de grond bewegen. Het was een lange, donkere schaduw, die in de richting van de divan gleed. Een sinister zwarte schaduw.

Hij sprong van de divan af en drukte zich met zijn rug tegen de muur, zijn ogen vervuld van afgrijzen. „Wat is dat?” hijgde hij. „In Godnaam, wat is dat?”

Teresa richtte zich op en volgde Joe's verwilderde blik. Haar ogen werden tot nauwe spintjes, toen ze de donkere schaduw over de vloer zag bewegen.

„Terug, Big Bart,” siste ze met een dapse knikklak. „vooruit, terug.”

De afgripsche slang tilde zijn kop van de vloer en staarde een ogenblik lang los recht in de ogen. Zijn gesloten rode tong ging bliksemsnel heen en weer in de spengervende stralen over zijn rug galsen. Hij was verled van schrik, niet tot één beweging in staat. Als van hem nog ver hoorde hij Teresa's stem nog een keer het bevel aan de slang geven: „Terug, Big Bart.”

En even duister en geraldose als het afschuwelijke beest gekomen was, gleed het weer terug. Joe knikte op dat moment door zijn knieën en kwam met een kops op de grond terecht.

Met één sprong was Teresa bij hem.

„O, liefste, het spijt me zo verschrikkelijk, dat dit gebeurd is, het spijt me zo ontzettend.”

In afgrijzen rukte Joe zich uit haar omhelzing. „Haak me niet aan,” glilde hij hysterisch. „Haak me in Godnaam niet meer aan.”

Maar ze was weer vlakbij hem met haar warme heerlijke lichaam en er liepen tranen uit haar donkere ogen.

„Alleshiel, lieve Joe, wees niet zo kwaad op me. Ik wilde het je vanavond vertellen van Big Bart. Ik begrip best, dat je verschrikkelijk geschrokken bent, maar wees alseghel niet kwaad op me.”

Joe keek in haar betruande gezicht. „Hij was dus verleden nacht ook al in de badkamer, hè?” gronde hij. „Daarom mocht ik er niet in, hè?”

„O, liefste, begrijp het nou toch. Big Bart is van mijn oom, hij treedt met hem op in een show. Maar mijn oom is voor een poosje in Louisiana en

hij heeft mij gevraagd op Big Bart te passen. Omdat ik hem al ken van zo'n klein slangenje af aan." Ze wees met haar vingerjes een afstand van ongeveer vijf centimeter. "Hij was toen nog een baby," botste ze met haar mooie gezichtje vlak bij Joe. "Je geloof't nu toch, hè Big Bart doet niemand kwaad. Hij eet alleen maar ruzen sueren en hij drinkt hier. Is dat niet grappig?"

Joe kon het nog niet grappig vinden, maar hij was al een beetje over z'n schrik heen. Tenslotte was er verder niets gebeurd.

"Kijk, Joe, ik wil het je zo uitleggen. Het heeft namelijk iets met astrologie te maken. Ik ben onder het bijzondere teken van de slang geboren en daarom begrijp ik die beesten ook beter dan ieder ander. Ik heb ze daarom ook onder controle. Ze zijn helemaal niet zo slecht als men denkt, Joe. Alleen tegen mensen, die zelf slecht zijn. Er is een oud verhaal en ik geloof het, dat vertelt, dat als men een, net zoals wij mensen, rechiop hebben gelopen.

"Maar dat is belachelijk," protesteerde Joe zwaaiend, alsoewel hij aandachtig naar Teresa had geluisterd. "Helaas niet, Joe," zei Teresa.

Maar ik wilde echt niet, dat je Big Bart zou zien. Ik weet namelijk, dat de mensen bang voor slangen zijn. En ik zou jou daarom kunnen verhooren, m'n liefste Joe. Bovendien zijn slangen jaloers op mensen, omdat zij als straf voor hun zonde altijd op hun buik door het stof moeten kruipen. En ik ben bang, dat Big Bart in het bijzonder heel erg jaloers op jou is."

"Ik ben er ook bang voor," grinnende Joe bleekjes. "Maar wil je me simpelheid beloven, dat je dat beest zo gauw mogelijk hier uit huis krijgt. Anders zie je me hier niet meer."

Teresa haag haar hoofd, zodat haag zwarte haar voor haar ogen viel. "Ik beloof het liefste," zei ze. "Want ik zou anders jou niet meer kunnen leven. Wanneer kom je weer bij me?"

"Ik denk zaterdag," zei Joe. "Kneuf me nou maar een fijne kus."

Maar Teresa bleef met gelopen hoofd zitten.

"Zeg, is er nog wat?" vroeg Joe en tilde haar kinnetje in z'n hand omhoog. Hij zag haar betrokken gezichtje

en kuste haar zachtjes op haar mond. "Vertel me nou wat er is, ach!" drong hij aan. "Je kijkt zo ontzettend deoev."

"Ik heb oom beloofd, dat ik Big Bart goed zou verzorgen," snikte Teresa plotseling. "En ik heb nog maar een paar centen. En ik heb helemaal geen geld meer. Hij kan schamut niet zonder eten. Heb je misschien twintig dollar voor me?"

"Ik maak er vrijdijf van, als je zelf ook wat lekkers koopt," zei Joe en haalde een vijftig-dollarbiljet uit z'n portemonnee.

"Ja, je bent een schat, Joe," snikte Teresa. "Ik zal zeggen, dat er hele lekkere dingen in huis zijn, als je zaterdag komt."

Joe knaafelde haar nog eens flink en ging er toen vandoor. Hij probeerde de gedachte aan Big Bart uit z'n hoofd te zetten en alleen maar aan Teresa te denken. Hij rekende er vast op, dat ze terwille van hem Big Bart de deur uit zou doen, anders dat mogelijk was.

Door een verandering in zijn werkschema was hij die week eerder klaar dan hij verwacht had. Daarom haastte hij zich vrijdagavond al naar Teresa's flat, z'n armen heesden met kleine, gezellige cadeautjes.

Hij rende met vier treden tegelijk de trappen op en klopte bij haar deur aan. Hij wachtte even en probeerde, toen hij Teresa niet hoorde aankomen, op de deur misschien al open was. En hij was inderdaad open.

Voorzichtig om haar te verrassen, liep hij de gang in naar de kamer.

En daar zag hij Teresa. Ze lag naast op de divan, zoals hij haar in z'n armen had gehouden. Haar ogen waren gesloten en ze kreette van genot en overgave precies zoals ze bij hem had gedaan.

En was echter één verschil.

Big Bart had zich om haar lendeneu geslingerd en tot z'n ontstelting zag Joe, hoe hij met het schubbege panje van z'n slecht Teresa's mooie borsten bewerkte. Haar tepels stonden groot en gewollen overeind onder deze behandeling. Haar lichaam kronkelde onder het kille algenstijf, maar omdat ze kreuinde van genot was het duidelijk, dat ze niet tegen hem vecht. Inzagende, toen Joe naar de afschuwelijke kop van Big Bart

zocht, zag hij, dat het bovendeinde van de geweldige slang tussen haar benen verdween op de plaats, waar hij omz.

Met een gil van afgrijzen dreemde Joe zich om en rende weg, z'n lippen

een vertaal prevelend, die z'n konink. Guuste later in „Gipsy's Bar" hoofdschuddend deed openbreken, dat er toch nog steeds mensen waren, die in dergelijke omz gelocden.

— Verder... U ook el...?

MASKOTJES

* — Ik had het eigenlijk al eerder willen vertellen, nu het pasgetrouwde vrouwtje tegen haar man, maar ik had een zinnetje.

— Oh, nu het mannetje teleurgesteld, ik dacht altijd dat het van ver-langen was.

* Een opende z'n eerste winkel Toen een vriend van hem vroeg hoe de zaken gingen zei hij met een zucht: „Ach, 's morgens komt er haast geen kip en tegen de middag zwakt het helemaal af.“

* Twee heren kleden zich uit in de sauna.

— Kerel, merkt een van hen op, steeds wanneer dwars je een gordelkje?

— Ach, vanaf de dag dat mijn vrouw er een ontsdekte in het handdoeken-vakje van m'n auto.

* — Je bent nog maar acht maanden in deze zaak en hij loopt, als een trein, klaagt één van Moos' minder ge-schikte zaken vrienden. Hoe filks je hem dat eigenlijk?

— Ach, ik heb zo m'n eigen geheimen en om eerlijk de waarheid te zeggen, ik train m'n verstand door het eten van een speciale soort haring uit m'n zaak.

— Werkelijk? Nou geef mij dan ook eens een blikje, vraagt de vriend.

Wekendag komt hij haast dagelijks terug, tot hij op zekere dag meldt dat het eten van de haring uit Moos' zaak hem geen idee helpt.

— Zie je wel, zegt Moos, eindelijk begint het te werken, wat heb ik je geseget?

* Een pasgetrouwde vrouwtje komt in de flat in gesprek met vrouwen die al wat meer huwelijkservaring heb-ben. Een van de vrouwen klaagt haar nood door te zeggen dat het huwelijk al haar seksgevoelens heeft vergaaid.

— Hoe kunt u dat nou toch be-waren? vraagt het jonge vrouwtje blozend.

— Ach kind, zegt de rijpe vrouw, elke keer als ik een aardige heer op bezoek krijg, komt met die vervelende kerel van me thuis!

* Herman was een paar weekjes voor de zaak naar Amerika geweest en had daar een heerlijke tijd gehad, mede dank zij de hulp van een prach-tig Amerikaans vrouwtje, dat overdag als revuesterretje werkte.

Waar in eigen land, kreeg hij toch wel wat gewetensbezwaren. Hij schreef het lieve kind dat hij altijd aan haar zou denken en bovendien, dat hij het prettig zou vinden als ze een eventueel jongste Herman zou noemen en niet Harry. Mocht het een meisje zijn, dan moest ze Manette heten in plaats van Mary. Dat gaf haar toch ook een beetje banding aan Holland, nietwaar?

Per komende post kreeg hij ant-woord. Ze vond het reuze leuk dat hij geschreven had en nog steeds aan haar dacht. Gelukkig gaf ze hem de raad mee, om als hij naar de dokter ging, dat hij dan beter kon zeggen dat het V.D. was, want het kwam immers uit Amerika, nietwaar?

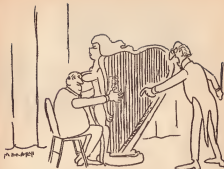
* In een overvolle bus trapt een korpulente dame een heer die zijn krant stond te lezen, op zijn voet en blijft zo rustig staan.

— Mevrouw, zegt hij, mag ik u be-leefde doch dringend verzoeken uw voet te veragderen?

— ? Is mijn schuld niet dat die tram zo vol is, antwoordt ze. Zet u die voet dan ook daar, waar hij hoort!

— Mevrouw, mompelt de heer, ik zou het dolgraag doen, maar brengt u me niet in verzoeking.

* — Kerfijk gezeget ben ik wel teleurgesteld in m'n nieuwe vriend, vertelde Annie tegen haar vrienden. Hij zei dat hij opzettelijk bij de ma-rine was, maar in werkelijkheid is hij haast niet warm te krijgen.

— In moet een deuk kort spelen wezen!

HAAST U! SEX %

Een speciale aanbieding voor de liefhebber. Van de grote seksbeurs in Kopenhagen brachten wij een complete serie unieke foto's mee, die wij nu als eersten in Nederland kun-nen aanbieden. Niet getouchéerd, niets verhuilend en ontastend schil!

Maak f 3,95 over op giro 19.77.62 en u ontvangt „NAAKT-STUDIO" franko thuis, in neutrale omslag. Ook verkrijgbaar door een postwissel te zenden naar A.T.H., Postbus 507, Rotterdam.

Voor de natuurgelater hebben wij een nieuwe aanbieding „PUUR NATUUR", eveneens voor f 3,95 per exemplaar. Beide magazines ook verkrijgbaar voor de gekombineerde prijs van f 7,00. (Alleen voor volwassenen.)

Bedspelletjes

Met een vrouw naar bed gaan is meestal niet zo meettijk voor een man. Maar daarna begint de ellende pas. Want wat willen alle vrouwen? Zeist, ja. Met je vrouwen!

Karin had me nog een whiskey ingeschenken en was weer naast me in bed gedoken. Ze drukte haar warme naakte body tegen de mijne en ik had eigenlijk heel happy moeten zijn. Maar ik voelde, dat ze er weer over zou beginnen. Ik was er de laatste keer nog in geslaagd dat gewaardigde onderwerp te vermelden, maar nu zou het dan toch over komen, wat ik

Ze wreef met haar voorhoofd tegen m'n schouders zoals ik een aanballige merrie wel eens heb zien doen en streelde zachtes met het topje van haar wangsinger over m'n arm.

"Mike", mompelde ze.
Ik kroeg de licht prikkende lucht van haar reuze parfum reiken. Ze was heel dicht en heel lief naast me, met haar stovige rode di tegen de mijne als een overtuigend argument.

"Mike"
Ze had lang haar, dat de kleur van binnenvoet had. Ongeverfd. En ze had een babyhuidje zonder één snetje. Met glanzend van een subheme gezondheid.

Ik legde m'n hand tegen haar wang, om haar huid te voelen. Maar ze draas-

de haar gezicht van me weg op het kussen, zodat ik haar mooie groene ogen niet kon zien. Toen ze diep en heel ongelukkig zuchtte.

Ik ging overtuigd zitten: "Nou, zeg het dan maar, wat is er!"

"Ik geloof, dat je het wel weet," zei ze.

Ik riek weer m'n hand uit en streelde de haar over haar glanzende haar, bereid om verschrompelijk lief te zijn, als ze maar niet.

"Nee", zei ze en dreef bijna boos m'n hand weg. "Waarom moet ik er over beginnen? Je vernedert me op die manier. En dat vind je fijn, hè?"

Ik vond niets fijn op dat moment. Ik bed dat alleszachtig mooie kind het liefst in m'n armen genomen, om haar opbouw te bewijzen, hoeveel ik van haar hield, maar als zij

"Lustig na", zei ik. "Als je graag hebt, dat ik ophoepel, dan hoef je het maar te zeggen. Als je dit niet aankunt."

Karin bewoog nog ongeduldig naast me. Met een schok zat ze nu ook overend, haar rilschoeg diep in het kussen

druwend.

"Dat zou je het liefst doen, hè? Nu weglopen, nu we eindelijk praten en dan over een paar dagen terugkomen, omdat we elkaar nodig hebben. Hiervoor."

Ze wees op haar gewetende balk, die te verrukkelijk was, om zulke verstandige dingen aan te horen. Hij lag als een zedings gekende schelp op het rose laken, mysterieus en vul beloften, gesteund door de kracht van haar billen en bevroren door het ritme van haar ademhaling, die diep en snel door haar lichenen weg.

"Je bent overduidelijk," zei ik. "Je weet, dat ik niet zonder je kan. Maar ik heb m'n les in één huwelijk geleerd. Ik ben geen kind meer. Als ik met jou zou trouwen, zou je heel anders worden. En ik ook. 't Huwelijk zou dit allemaal anders maken, wat nu juist zo heerlijk is."

Verlangend keek ik naar haar borsten en dijen, naar haar rose gladde billen, die mij troebhoeden, zonder dat ik ooit iets had onderkend. Geen ambtenaar, die ons ooit permissie had gegeven dit met elkaar te doen, "indat de dood ons zou scheiden".

"Zouden we dan soms huwelen worden met koude kleine porren en graszorg kille buiken," opperde ze en keek me met haar groene ogen ondoordet door zware lange wimpers aan.

"Sybra veranderde," zei ik. "Ondanks dat we het nooit gedacht had-

den. Vanaf de dag, dat we met ons bekrachtigde hopen, was er iets anders erg mis."

"Zou je misschien niet over je echtheden willen praten?" vroeg ze. "Zeg maar eerlijk, dat je de verantwoordelijkheid niet aandurf. Want dat is het, is het niet?" Of?

Ik zweeg. Ik vroeg me eerlijk af, of ze soms gelijk had.

Of dat met heel anders zou zijn, straks.

"Of heb je iemand anders?" vroeg ze heel zachtjes.

Het klinkt dreigend en ik huiverde. Ik sprong het bed uit en begon me aan te kleden.

"Wat ga je doen?" vroeg ze. "Ik ga weg," zei ik. "Bedankt voor alles."

Ze was er in een wip uit. Heerlijk wild en naakt. Haar voeten dansen voor me uit naar de deur, smal en gracieus. Knap, ging het slot op de deur. Ze hield de sleutel in haar hand. Kwaad en triomfantelijk.

Ze ging voor me staan, de hand met de sleutel op haar rug. En ze was geen partij nu. Zo kwetsbaar en tegelijk zo agressief.

"Ga met weg," zei ze. "Alsjeblieft, ik begrijp je niet. Je zegt, dat je van me houdt, maar als ik er over begin, om onze verhouding iets vasts te geven, dan maak je overstuur. Waarom, liefste, in Godsnam, waarom?"

Ik zag, dat ze wilde winnen en ik

— Zo kwet, geef nu maar de „MASCOTTE" die je kwam bezorgen!

gunde het haar zo.

Maar ze wilde niet toegeven. Want het zou onherroepelijk mislukken, net zoals toen, acht jaar geleden.

Maar ze schreeuwde niet, zoals toen Sylvia. Haar stem bleef warm en zacht. En haar armen kwamen nu om m'n nek. „Joke, je weet toch, hoevel ik van je hou“

Ik antwoordde niet m'n mond op haar lippen en m'n handen tastend over haar borsten, die vol en gespannen wachten. Zo kon ze me hebben. Met haar heechte, altijd sleuue sexy spelletjes, haar onstuimige uithalen en haar iedere kusken daarna.

Maar diep in me hield ik stond tegen een Karin, die ik niet wilde. M'n handen gingen nu van haar borsten naar haar heupen en omklemden haar daar met een kracht, die iets van wanhoop had.

„Joke“ Haar stem was verrukkelijk, haar dijen en heupen bewogen onder m'n vingers, haar lippen waren vochtig en geurig en vlak bij de mijne, vragend, verlagend. Maar toen ik haar nog dichter tegen me aan wilde trekken, om haar helemaal te voelen en haar mee te slepen in wat m'n lichaam nu weer wilde, trok zij zich plagerig terug.

Ze klemden haar lippen op elkaar, zodat m'n tong er geen toegang meer had, haar dijen drukten naar achteren en haar buik wakte ze niet langer meer naar voren.

Ik probeerde haar te dwingen, maar ik wist, dat ik ze verlieten. Naar lijdzaamlijk, maar geestelijk.

Ze rakte zich los en rende naar de badkamer. Vlak voor m'n neus ging ook die deur op slot. Ik ging op een stoel zitten en wachtte.

Het duurde misschien tien minuten. Toen kwam ze naar buiten in een ed ander hoerig zwarte negghé, waar doorheen haar blanke vormen onwenselijk bewogen. Ik staarde, ongelovig en zo buiten mezelf van geluid, dat het zweet in kleine druppeltjes in m'n nek begon te lopen.

Ze draaide zich om, zodat ik haar billen met de strakke zwarte naad van het broekje er tussen, rond en ondoelbaar verrukkelijk kon bewonderen. Ze liet ze heen en weer rollen met de routine van een striptanseres, haar heupen waggend en draaiend in een magische enkelbeweging.

„Karin“, zei ik en m'n tong weigerde. Hij was dik en onbruikbaar in m'n mond.

Ze was gek. Want ze wist, dat ze mij zo gek maakte met haar dieke perverse lichamen. Ik zou haar direct de velden van haar lijf scheuren en iedere millimeter van haar vlees zou ik bevresen.

Met een sprong was ik naast haar. In een van haar wilde draaien rond haar ze had ik haar te pakken, m'n armen sterk en dwingend rond haar heen. Maar toen begon het.

Als een kat klaaude ze zich aan me vast, grommend en kreunend beet ze me, waar ze haar tanden maar in kon zetten. Ik voelde een lichte lekkere pijn, want doortijden deed ze gebukking moed.

Maar het was voldoende, om terug te vechten. Ik slingerde haar van me af, maar als een kat zo lang bleef ze overleed en bezorgd me van achteren, haar vingers plukte aan m'n haar, haar hele adem blaasend in m'n nek. Ik trok haar over m'n rug naar voren, zodat ze met haar hoofd bijna op de grond in m'n armen hing. En toen scheurde ik een stuk van het negghé open. Een blote rechterbill sprong fier en brutaal door het gat naar buiten. Maar toen bad ze mij afweer te pakken. Met haar kleine sterke voet dwarde ze m'n kin onthout, zodat ik los moest laten. Daarna wafelde ze om me heen, terugtrekkend, als ik wilde grijpen en kralsheden, als ik haar even te pakken had.

Ik gnoed, ik houd van vrouwen, die vechten, voordat ze doodmoed en klein onder je wegzinken. Ik wist, dat het vuur van dit gevecht ook tijdens onze prang nog in haar open zou blippen schitteren en daarom knikte ik haar, als ik haar moed, dapper en opstanding, onder m'n bereik had.

Ik bad m'n broek nog aan, want, zoals gezegd, was ik van plan geweest weg te gaan. Tijdens ons „gevecht“ zag ik kans alles voor het bed in orde te maken. Rood en heftig stak m'n been naar voren, hevig naar de ontmoeting met dat stukje temperament dat met haar laatste laatste energie nu toch het loodje ging leggen.

En uiteindelijk had ik haar zover. Met m'n handen had ik haar achterover op het bed gedrukt en met m'n knieten wrong ik nu haar stevige dijen uit elkaar, zodat ik erin zou kunnen.

Maar ze bleef nog steeds volhouden, haar ogen woedend schitterend, haar mond even vaneen, zodat ik haar tanden zag blinken als die van een klein, boosaardig roofdier. Even dacht ik ocht, dat ze het deed heer van me zou winnen, dat ze uiteindelijk toch met toe zou geven.

Maar toen plotseling opende ze haar dijen en ik drong bij haar naar binnen, zo heftig, dat ze gilde. Het was echter geen kreet van pijn of woede, maar een kreet van genot.

Woest drong ik verder door in haar langzaam tot rust komende lichaam. Ze gaf zich over.

„Karin“, zei ik, toen ze later huiverend en klein naast me lag. „Karin, ik heb het deze keer nog gewonnen“.

„Wacht maar“, zei ze en ik zag, dat haar ogen nog donker waren van genot. „Wacht maar, ons komt de tijd, dat je me nuh maken met je te vrouwen“.

Ik was niets, want ik wilt plotseling, dat het er eigenlijk niets toe deed, of je met een vrouw als Karin wel of niet geïnteress was. Ze zou toch altijd blijven vechten. Om een veilige plaats in het huwelijksbed of om een onveilige plaats in bed. En daar zou ze nooit veilig voor me zijn, dat wist ze.

— Moeder, wat is een Oedipus complex?

Partner-ruil

Hebt u ook wel eens 't idee, dat u een beetje achterloopt? Dat er nog een heleboel dingen zijn, waar u best een beetje meer van zou willen weten. Zoals bijvoorbeeld van partner-ruil. U weet wel dat spelletje van vrouwtje kruipt hij onder maten... in bed en u gaat met dat andere leuke vrouwtje...

Heel eenvoudig, zo op het eerste gezicht. Maar sommige mensen kennen er gewoon niet toe. Laatst nu ik eens naa twee heel gewone mensen, Edna en Harry, die er samen een geprek over hebben in hun flatje. Ze zijn een jaar getrouwd, zij is 30 en hij 37.

Ze heeft net de vaat gedaan en hij zit in de kroon te lezen. Met een diepe zucht van Harry begint het gesprek. Harry: Ik geloof het nooit, Edna, ik geloof er echt niets van....

Edna: Wat geloof je niet, schiet?

Harry: Dat er in Amerika 7 miljoen echtparen aan partner-ruil doen. Dat betekent dat op de 42 miljoen echtparen, een zeele deel regelmatig met elkaars man of vrouw het bed inruikt.

Edna: Ik geloof er ook niets van schiet. Maar dat komt misschien wel, omdat we nooit op andere mensen letten. Wij hebben het veel te druk met onze kinderen en zo (gesprek lijkt afgeloopen, maar Harry zet door).

Harry: Er zitten hier op onze flat-stage zeshen echtparen. Welke dan vind jij er nu in samenwerking komen voor dat spelletje?

Edna: (denkt diep na, minachten voor het eerst van haar leven. Dan zegt ze) Cijfers zijn altijd abstract, schiet. Geloof nu maar niet, dat zulke dingen gewoon om je heen gebeuren. Het is hier een keurige buurt.

Harry: Maar hoe staat, dat het

julst onder mensen als wij zo vaak voorbijkomt...

Edna: Nou, dan is het misschien wel die Macy's Freer met die mooie vent van haar, die altijd zo naar naar me kijkt....

Harry: Wie zou dat vette wijf van hem nu willen hebben. De stakker zit er maar moe mee.

Edna: Wie zou nu eigenlijk willen hebben?

Harry: Ik wil jou alleen maar, schiet.

Edna: Ik geloof er niets van. Alle mannen zijn eigenlijk promiscueus. (het gesprek schijnt uitgeput, maar Harry leest nu nog iets voor uit de kroon).

Harry: De partnerruil ontmaskert schijnheiligheid, mafie moralen en doore verveling. Het stimuleert het huwelijksleven met nieuwe prikkels, maakt opgewonden....

Edna: Hoe op je maakt me zenuwachtig. We zijn tien jaar getrouwd maar nog nooit heb ik me verveeld. Of heb ik jou wel verveeld? (Harry gevecht schiet de kroon, maar verbergt het medespijkt).

Harry: Welnee, schiet, wij zijn een voorbeeld voor iedereen wat dat betreft. Maar ik heb al in een maand je blote tieten niet meer gezien. En je borsten ook niet. Ik geloof, dat jou

je veel te vroeg aan en uitkleedt.

Edna: Denk aan de kinderen. Ze hebben me nog nooit bloot gezien. En Char, loutje en Klammie zijn de laatste tijd steeds zo vroeg op.

Harry: Ik denk, dat mevrouw Kulemans iets met de dokter heeft....

Ze gaat soms wel twee keer op een dag naar hem toe. Ik zou wel eens willen weten, of haar man iets met de vrouw van de dokter heeft.

Edna: De vrouw van dokter de Nijls is al twee jaar dood. En hij maakt zelf ook niet zo'n peugelige indruk. Toen hij me laatste ondersocht....

Harry: Waarom ben je naar hem toe geweest?

Edna: Ik dacht dat ik weer zwanger was....

Harry: Zo Stik je je pil dan niet regelmatig?

Edna: Jawel, maar toen ik laatste dronken was, je weet nooit. Ik had het gevoel, zoals met Charlotte....

Harry: Vertrouw nu maar op de pil. Die paar keer per jaar, dat we het doen, hoeft je je dan tenminste niet druk te maken. Hier staat trouwens nog iets heel leuks en waars over die partner-ruil, (leest weer voor).

Harry: Partner-ruil is het polderrijst als het niet om geld gaat. Ik had Martin Bon lastig anders goed door. De laatste avond op het personeelsfeest met die ouwe vrouw van de baas. Een en al rompsla. Maar het, dat Martin deed. Vandaar natuurlijk, dat hij eerder de kans kreeg op die promotie dan ik....

Edna: Achzwerwelijk, schiet. Stel je voor, die lelijke ouwe laert met jou in bed voor promotie. Ik zou later van je rillen....

Harry: (kijkt Edna heel goed van achter 'n knak, zucht dan): Stel je niet aan schiet, je weet toch, dat ik het nooit zou doen.

Edna: Zal ik even koffie gaan zetten?

Harry: Ja graag schiet (gaat dan, als Edna de deur uit is, naar de telefoon en belt Al Koster — „Hallo Al, wat zou je ervan zeggen, als jij en je vrouw eens een avondje bij ons kwamen. Wat, is je vrouw er niet? Toeges. jammer. Ja, jij mag natuurlijk ook wel alleen hebben komen. O, moet jij ook weg? Hebben jullie alle twee een schatreltje aan de hand. Nee, me niet kwalijk, dat ik beide, zeg. Een

ander keer dan, he? (draait nieuw nummer, krijgt vreemde stem aan de telefoon, haast mumst en gelacht, knijpt sindsdien Lieve aan de hals).

Harry: Ja, hallo, Lieve. Hoe, dat jullie een beetje hebben. Nee, me niet kwalijk, zeg. Is er iemand para? O Lieve, wel maak je 'n gekke, gelukkig 't lijkt wel alsof je... O, heeft Jans van nummer vijf je van achteren te gekken. Ik vind het best heet. Wij zijn niet zo onderwets. Dag, Lieve.

Edna: (leert binnen met de dampende koffiekoppen): Wat heb jij? Je ogen staan zo vreemd.

Harry: Ik heb net even gebeld naar Al en Lieve. Ze waren net bezig met partner-ruil. Ook toevallig, he?

Edna: O, van die heb ik 't altijd al gedacht. Maar zal ik nu eens Jan en Maartje bellen. En daarna Jansen en Gid?

Harry: Stel je voor, dat die 't ook doen, is het dan niet gek, dat wij het nog nooit geprobeerd hebben?

Edna: (opgewonden sindsdien): Ik zal je bewijzen, dat er ook nog gewone huwelijken zijn, net zoals van je, (pakt telefoon en belt):

Hallo, Jan, we hebben zin in een gezellig avondje onder elkaar met ons vertje. O, liggen jullie al in bed, sorry. Wat zeg je, moet ik Harry even geven? Heer is ok.

Harry: Ja, hallo Jan. Heeft Maartje met dat artikel palmen over partner-ruil, zeg. Ja, wel ook. En wil ze nu best eens een experimentje? Wat zeg je. Wil jij best ik je morgen even de gaasprobeer bezorg tegen inkooprijt. En die elektrische grammatiek ook. En als ik Maartje....

O, heb jij nog die ouwe foto staan, die ik voor Johan had gedacht. Weet je, wat, Jan? Gaan jullie maar fijn slapen, zeg. Edna is een beetje moe, zoals altijd. We denken er nog eens over het Dag, welterusten.

Edna: Zie je nou wel, Harry. Dat is ook voor ons soort mensen. We hebben het ook veel te tijd samen. Wat doe je nu, Harry.... Hup van m'n zusser jurk af.... Waarom doe je nou het licht uit?... O, Harry, ga weg, ga naar dat mens van weet ik veel.... O toe afschijnt, Harry, bidt bij me, O, Harry....

MASKOTJES

* — Mijn bemeld, zegt de kapper, als hij de kale schedel van z'n schoonkint naast hemzelf bestrykt, bij u voelt het van boven net zo aan als bij m'n vrouw van onderen!

De verblende klanten vinden dit een machtsgetuigenis en anderen keek met spanning naar de eigenaar van de kale schedel, hoe die zich na deze opmerking staande zou houden.

Lang duurde de spanning niet. „U vergist zich kapper“, zei de man, „lof een paar of twee geleden ging de vergelijking misschien nog wel op, maar ik moet zeggen, de laatste tijd kan je echt merken dat ze wat ouder wordt!“

* Twee mannen komen aan de praai in een bar. De ene na de andere beurt glimpt naar binnen en de konversatie wordt steeds openhaarder en intiemer. In diep vertrouwen onthult de een: „Om je eerlijk de waarheid te zeggen, kerel, ik ben nooit met m'n eigen vrouw naar bed geweest voor we met-ten en wel getrouwd waren. En ja!“

— Ik zou het ook niet weten, man. Hoe was haar meigemaak?

* — Het is gewoen schande, knerde mama tegen haar dochter, zoals jij je gisteren op het feestje hebt misdragen. Ik heb gezien hoe je je een paar keer door de Fransman liet zoenen en niets zei toen hij je lichaam bevoelde.

— Maar mama, verwoorde het lieve kind zich, ik spreek toch geen woord Frans ?

* Oh m'n lieve Kun-ai-lun, flusterde de verblende Japanner, oh jij hamelse lentevreugde, neem mij mee naar het paviljoen in de grote maale tuin van je vader en geef mij datgene wat ik zo vurig begeer!

— Helemaal mijn geliefde, zegt de schone afwerend, het gaat niet. Mijn liefste vader, de grote Yan-pu-cheng, hij die de heilige van de zon is, ik weet zeker dat hij je boten zou breken als hij ons betrapt!

* Een jongeman wordt langzaam-zaam volwassen als hij opbracht om er over te hebben waar hij verdaan komt en zich er mee bezighoudt hoe hij er in komt!

* De dokter bed meentoor Drinkers het drinken verboden en meentoor Wilgraag het heidenleven.

Een tijdlang gaat het met beide heiden fantatisch, tot op zekere dag mijnheer en mevrouw Wilgraag op straat in de verte kollega Drinkers op een terrasje zien zitten, met een groot glas beer voor z'n neus.

— Zie je wel, knaagt mevrouw Wilgraag. Drinkers trekt er zich al niets meer van aan.

* — Luister heere kind, zegt moeder die haar dochter voor de reis enkele weigende madgevingen wil insluiteren. Elke keer als je een nieuw hotelkamer krijgt, kijk dan direct onder het bed en in de kasten. Je kan tenslotte nooit weten.

— Oh, mama, zegt het meisje opgewonden, vertel me net een verhaal, heb ik wel eens geluk gehad.

* Heb je ooit wel eens geprobeerd zich op twee dingen tegelijk te concentreren? Wg weet, als ze maar in één bloesje zitten.

* De breve man was zo goedgelovig, dat hij dacht dat z'n vrouw beter was geen koken, toen hij op zekere dag een totaal vreemde man een tafel zag zit-ten.

— Zie je er nu in? Goed, dan moet je heel langzaam naar me toe lopen...

PORNO SCHIP "ATLANTIS"

Het nieuwste in de Deense schouwspel is de verschijning van het laatste pensagenschip "ATLANTIS", gesigneerd onder Duitse vlag, maar op de top Deense voor wat betreft de lichte en het omroep. Op 1 mei werd de boot aan de pers voorgesteld en elke journalist en fotograaf was van harte welkom om de proefvoert mee te maken. De boot heeft plaats voor 400 passagiers, die van 's avonds zeven uur tot tien in de nacht amuseert worden herbergheuden. De lichte van de festiviteiten berust bij de club "TABU-MARTINI", die beweert dat de boot niets anders is dan een gewone nachtclub, met het enige verschil dat men nu op het water is en het publiek niet kan weggaan voor de boot weer rijtjes in de haven ligt. Deze foto's werden alle genomen tijdens de eerste tocht van de boot. De gasten werden verwelkomd door twee bekende strippers die hun alterego best deden de gasten op te vroeten te brengen, hoewel het de eerste maal tegen de avond al behoorlijk koud geworden was. De schreeuwende muziek uit de achterste lichteprakers schalde op en

om de boot, zodat de meisjes door lichte dansbewegingen de lou niet al te roer voelden, meer tot genoege van de bezoekers die al vast op die manier een voorproefje kregen van wat hen die nacht te wachten stond.

Als dan chiqueste juffrouw eindelijk haar strip op de kade volbreed heeft en ze in Eva's kistje van alle kanten bewonderd kan worden, blaat de eerste steekfuit, kleit de muziek lui op en wordt de ruzie juffrouw als "anker" opgehesen en kun het feest pas goed beginnen. Als dolken zijn geruit met walgige liden en openhartige meisjes. De heer en salons zijn volbrut en regelmatig treden verschillende groepen op. Dierogroepen, ballet, kleine toneelstukjes, alles op basis van het ene thema erke. Alles weg van boord en alles moet goedgevonden worden, door de zwaai, zowel als door de aan boord werkende meisjes. Het moet gewoon een ongedwongen gezellig bij elkaar zijn, vertelt de eigenaar van Club Tobu, en hij wilde wel nadrukkelijk stellen dat het berokt niet zijn bedoeling is van de "Atlantid" een driepda bordel te maken. Elke porno club in Kopenhagen, elke de clubbode, heeft hetzelfde programma als wij, alleen wij op een boot en zij in een vaste eal, komt het volkomen vrij zijn brengt een gasten in een heel andere stemming en dat er dan wel eens wat anders gedaan wordt dan normaal.... ach ja, en bovendien we hebben de ruimte. Hatten zijn er voldoende en het is toch logisch dat de gasten en de meisjes ook wel eens vermaad raken. Vier tot vijf uur op de boot is een hele tijd, ook voor de meisjes!

Onder leiding van ervaren studeiden, rechteen de showgirls tijdens de peridemonstratie bent even het stuurwiel vasthouden en de kapitein met het er roerend mee eens dat hij nog nooit zo grip op de brug gewent was. Tenaghaadde waren de meisjes in elk geval niet en later zette verdelijk haar bonte keente voor om de gasten te amuseven. De meisjes later zijn Aaja en Belfina, bekende stripters uit het Doornse nachtleven, die zich er beiden op kunnen beroemen al meer dan duizend maal ten huwelijk getrouwd te zijn, zonder ooit meer een heurje door de kistjes te gaan. Het ideaal van Aaja is zich te handhaven tot en gheen geld bij elkaar haakt om een boordrijke te begaaven, wat van Kopenhagen en te groeven met en rechteen een die niets van haar verleden afweet. Belfina's ideaal is een

boosheid in ons buitenplanis en ziedt ze het nu kan overvloed deels ze niet een een kweekje. Ze woude reukig af tot de komeen van beter te afgewentel en hoort later mat enkele goede vrienden de ideale gemeenschap te bereiken, maar voor het zover is

wil ze eerst zelf wat vinden, iets waar de "ATLANTIS" haar vriendschap mogelijkheden voor biedt. Ook aan de hars hoort alomte vroege en vrolijkheid en wie zal niet elvies geloven dat zulke berdenen de gasten tot een spontaan roede aansporen, want wie weet, misschien worden ze twee stukjes wel lippen en willen ze graag even naar hun hut gaan om wat bij te komen?

Tussen dit alles door waren er konstant shows te bewonderen. Een echte porno film was nog maar een zwakke afspiegeling van alles wat de gasten op de "ATLANTIS" voorgetoerd werd. Seks in alle vormen en standen. De geroutiniseerde heer die wakkert bij een vaste vriendin op bezoek komt. De verlegen buitenman die het ook wel eens wil proberen maar

niet weet hoe het gesteld moet. De prostitutie die de klappen van de zwoep maar al te goed kent, probeert hem allerlei dolzinnige dingen wils te maken en valt wat met hem roed, zodat hij tegen het einde niet meer weet waar hij het zoeken moet. Seks in groepjes, seks met vier vrouwen en anderen, waarbij het gewoon verbluffend is te zien welke mogelijkheden er allemaal zijn om de seks te beleven op manieren waar je nooit aan gedacht hebt. De "ATLANTIS" is gewoon te zien als de hogeprijs van de liefde. Wie oemstuit om trije heeft meegemaakt — tegen de prijs van zo'n vijf en zeventig gulden exclusief konsumpties — kan zich als een afgestudeerde op het sekssterren beschouwen. Voor hen is er werkelijk dan niets nieuws meer onder de zin en tussen de laken!
 Latst bij het ter passe gaan van "MASCOTTE" bereide ons het bericht dat de "ATLANTIS" op de fles is. Nauwelijks een goede maand op zee, viel het bezoek enorm tegen. Men had verwacht dat dagelijks zo'n goede twee honderd enthousiaste seks-bezoekers zouden komen, maar een kwart natuurlijk boven de vijftig per reis. Wat er met het personeel gaat gebeuren is nog niet bekend, maar wel is er van de zijde van het bedrijfsleven veel belangstelling om de dames aan te nemen als secretaresses, met liefde... wel te verstaan!

Al mag ze er dan van boven uitzien als een ongespoorde rozeboom, in werkelijkheid is Linda Miller een vrouwtje van vlees en bloed, een raauw in te bijten zageveeg! Alleen haar bronk is gestroopt, voor de rest is Linda een en al roeding en een lust voor het oog van de ongezane wonderbaar die zij heeft in een flinke rotspier.